RETTENS DOM (Femte Afdeling)

20. november 2008 *

I sag T-185/05,

Den Italienske Republik ved avvocati dello Stato I. Braguglia og M. Fiorilli,

sagsøger,

støttet af:

Kongeriget Spanien ved abogado del Estado F. Díez Moreno,

og af

Republikken Letland, først ved E. Balode-Buraka, derefter ved L. Ostrovska, som befuldmægtigede,

intervenienter,

* Processprog: italiensk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved L. Cimaglia og P. Aalto, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation dels af den afgørelse, Kommissionen traf på sit 1678. møde den 10. november 2004, og hvorefter eksterne offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* af meddelelser om ledige stillinger som seniormanager skal foretages på tysk, engelsk og fransk i en periode, der i princippet varer til den 1. januar 2007, dels meddelelse KOM/2005/335 om den ledige stilling som generaldirektør (lønklasse A*15-16) for Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), der blev offentliggjort af Kommissionen den 9. februar 2005 (EFT C 34 A, s. 3),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras (refererende dommer), og dommerne M. Prek og V. Ciucă,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. juli 2008,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsforskrifter

1 Artikel 12 EF, 230 EF, 236 EF, 290 EF og 314 EF lyder i den affattelse, som er relevant for denne sag, således:

»*Artikel 12*

Inden for denne traktats anvendelsesområde og med forbehold af dennes særlige bestemmelser er al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet, forbudt.

Efter fremgangsmåden i artikel 251 kan Rådet give forskrifter med henblik på at forbyde sådan forskelsbehandling.

[…]

Artikel 230

Domstolen prøver lovligheden af retsakter vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet i fællesskab, af Rådet, af Kommissionen eller af ECB, bortset fra henstillinger og udtalelser, samt de af Europa-Parlamentets retsakter, der skal have retsvirkning over for tredjemand.

I denne henseende har Domstolen kompetence til at udtale sig om klager, der af en medlemsstat, af Europa-Parlamentet, af Rådet eller af Kommissionen indbringes under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formelle mangler, overtrædelse af denne traktat eller af retsregler vedrørende dens gennemførelse samt af magtfordrejning.

Domstolen har på samme grundlag kompetence til at udtale sig om klager, der indbringes af Revisionsretten og af ECB med henblik på at bevare disses prærogativer.

Enhver fysisk eller juridisk person kan på samme grundlag indbringe klage over beslutninger, der retter sig til ham, samt over beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt.

De i denne artikel omhandlede klager skal indgives inden to måneder, efter at retsakten, alt efter sin art, er offentliggjort eller meddelt klageren eller, i mangel heraf senest to måneder efter, at klageren har fået kendskab til den.

[…]

Artikel 236

Domstolen har kompetence til at afgøre alle tvister mellem Fællesskabet og dets ansatte med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i vedtægten for dets tjenestemænd, eller som fremgår af de ansættelsesvilkår, der gælder for dets øvrige ansatte.

[…]

Artikel 290

Med forbehold af de i Domstolens statut fastsatte bestemmelser fastlægger Rådet med enstemmighed den ordning, der skal gælde for Fællesskabets institutioner på det sproglige område.

[…]

Artikel 314

Denne traktat, udarbejdet i ét eksemplar på fransk, italiensk, nederlandsk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed, deponeres i Den Italienske Republiks

regerings arkiver. Denne regering fremsender en bekræftet afskrift til hver af de øvrige signatarstaters regeringer.

I medfør af tiltrædelsestraktaterne har dansk, engelsk, estisk, finsk, græsk, irsk, lettisk, litauisk, maltesisk, polsk, portugisisk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk og ungarsk tilsvarende samme gyldighed.«

2 I artikel 1-6 i Rådets forordning nr. 1 af 15. april 1958 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1952-1958, s. 59), bestemmes i den affattelse, som er relevant for denne sag:

»Artikel 1

De officielle sprog og arbejdssprogene for Unionens institutioner er dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, italiensk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk.

Artikel 2

Dokumenter, som en medlemsstat eller en person, der er undergivet en medlemsstats jurisdiktion, retter til Fællesskabets institutioner, kan efter afsenderens valg affattes på et af de officielle sprog. Svaret skal affattes på det samme sprog.

Artikel 3

Dokumenter, som en fællesskabsinstitution retter til en medlemsstat eller til en person, der er undergivet en medlemsstats jurisdiktion, skal affattes på denne stats sprog.

Artikel 4

Forordninger eller andre dokumenter, der er almengyldige, affattes på de tyve officielle sprog.

Artikel 5

Den Europæiske Unions Tidende udkommer på de tyve officielle sprog.

Artikel 6

Fællesskabets institutioner kan i deres forretningsorden fastsætte de nærmere regler for denne ordning på det sproglige område.«

3 Artikel 1d, stk. 1 og 6, artikel 27, 28 og 29, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber lyder i den affattelse, som er relevant for denne sag (herefter »vedtægten«), således:

»Artikel 1d

1. Ved anvendelsen af denne vedtægt er enhver form for forskelsbehandling på grund af køn, race, hudfarve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering forbudt […]

6. Da princippet om ligebehandling og princippet om proportionalitet skal overholdes, skal enhver fravigelse fra dette princip begrundes objektivt og rimeligt og under henvisning til legitime målsætninger af almen interesse inden for rammerne af personalepolitikken. Sådanne målsætninger kan bl.a. være begrundelse for, at der fastsættes en obligatorisk pensionsalder og en minimumsalder for tildeling af alderspension.

[…]

Artikel 27

Det skal ved ansættelse tilstræbes, at institutionen sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet; de skal udvælges på et så bredt geografisk grundlag som muligt blandt statsborgere i Fællesskabernes medlemsstater.

Ingen stilling kan forbeholdes borgere fra en bestemt medlemsstat.

Artikel 28

Til tjenestemand kan kun udnævnes en person, der

[…]

f) beviser, at han har indgående kundskaber i et af Fællesskabernes sprog og tilfredsstillende kundskaber i et andet af Fællesskabernes sprog i det omfang, dette er nødvendigt for hans hverv.

Artikel 29

[…]

2. Ved ansættelse af seniormanagere (generaldirektører eller tilsvarende i lønklasse AD 16 eller 15 og direktører eller tilsvarende i lønklasse AD 15 eller 14) samt i særlige tilfælde for ansættelse til stillinger, der kræver specielle kvalifikationer, kan ansættelsesmyndigheden anvende en anden procedure end udvælgelsesproceduren.«

4 I artikel 18 i Kommissionens forretningsorden (K(2000) 3614, EFT 2000 L 308, s. 26) bestemmes:

»Artikel 18

Retsakter, der vedtages på Kommissionens møder, vedlægges på det eller de autentiske sprog som fast tilknyttet bilag til et sammenfattende notat, der udarbejdes ved afslutningen af det kommissionsmøde, på hvilket de er vedtaget. Vedtagelsen af sådanne retsakter bekræftes ved formandens og generalsekretærens underskrift på det sammenfattende notats sidste side.

Retsakter, der vedtages ved skriftlig procedure, vedlægges på det eller de autentiske sprog som fast tilknyttet bilag til det i artikel 12 omhandlede daglige notat. Vedtagelsen

af sådanne retsakter bekræftes ved generalsekretærens underskrift på det daglige notats sidste side.

Retsakter, der vedtages ved bemyndigelsesprocedure, vedlægges på det eller de autentiske sprog som fast tilknyttet bilag til det i artikel 15 omhandlede daglige notat. Vedtagelsen af sådanne retsakter bekræftes ved generalsekretærens underskrift på det daglige notats sidste side.

Retsakter, der vedtages ved delegationsprocedure eller ved videredelegation, jf. artikel 13, stk. 3, vedlægges på det eller de autentiske sprog som fast tilknyttet bilag til det i artikel 15 omhandlede daglige notat. Vedtagelsen af sådanne retsakter bekræftes ved en overensstemmelseserklæring underskrevet af generaldirektøren eller chefen for tjenestegrenen.

I denne forretningsorden forstås ved retsakt de akter, der er omhandlet i EKSF-traktatens artikel 14, EF-traktatens artikel 249 og Euratom-traktatens artikel 161.

I denne forretningsorden forstås ved autentisk udgave, når der er tale om almengyldige retsakter, udgaverne på Fællesskabernes officielle sprog og for de øvrige retsakters vedkommende udgaverne på adressaternes sprog.«

Tvistens baggrund

5 På sit 1678. møde den 10. november 2004 vedtog Kommissionen en afgørelse (herefter »afgørelsen«), hvis ordlyd, således som den fremgår af det dokument, den italienske regering har bilagt stævningen, var som følger:

»Kommissionen har besluttet, at eksterne offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* af meddelelser om ledige stillinger som seniormanager fremover skal foretages på tysk, engelsk og fransk i en periode, der i princippet varer til den 1. januar 2007. Årsagen til afgørelsen er den oversættelseskapacitet, som er til rådighed i Generaldirektoratet for Oversættelse; afgørelsen er i overensstemmelse med de procedurebestemmelser, som er vedtaget for ansættelse af seniormanagere (SEC(2004) 252), og er et led i gennemførelsen af Kommissionens meddelelse af 26. maj 2004: »Oversættelse: at skabe balance mellem udbud og efterspørgsel« (SEC(2004) 638/6).«

6 Ved dokument SEC(2004) 252 af 27. februar 2004, »Ansættelse af seniormanagere fra de nye medlemsstater. Meddelelse fra næstformand Kinnock efter aftale med formanden«, som var opført på dagsordenen for Kommissionens 1648. møde den 3. marts 2004, blev der vedtaget procedurebestemmelser for Kommissionens ansættelse af seniormanagere fra de ti medlemsstater, der tiltrådte Den Europæiske Union den 1. maj 2004. En af bestemmelserne findes i dokumentets punkt 5, andet afsnit, sidste punktum, som har følgende ordlyd:

»Udvælgelsesprocedurerne gennemføres på engelsk, fransk og tysk.«

7 I dokument SEC(2004) 638/6 af 26. maj 2004, »Oversættelse: at skabe balance mellem udbud og efterspørgsel. Meddelelse fra næstformand Kinnock efter aftale med formanden«, som var opført på dagsordenen for Kommissionens 1659. møde den 26. maj 2004, beskrives, hvilken udvikling der forventes i kapaciteten med hensyn til og efterspørgslen efter oversættelse i Kommissionen efter udvidelsen i 2004, angives, hvilke begrænsninger med hensyn til disponible ressourcer de allerede trufne foranstaltninger vedrørende udbuddet af oversættelse indebærer, og opstilles en handlingsplan, som omfatter foranstaltninger, der skal sikre, at efterspørgslen efter oversættelse begrænses og kan forvaltes i en overgangsfase, der varer indtil udgangen af 2006. Ifølge disse foranstaltninger, således som de beskrives i samme dokuments punkt 4, der bærer overskriften »Handlingsplan« (Action Plan), skal visse kommissionsdokumenter i overgangsfasen kun oversættes til bestemte officielle sprog, mens andre dokumenter, der betegnes som værende »ikke af grundlæggende betydning« (non-core documents), slet ikke skal oversættes (jf. dokumentets punkt 4.2, andet led). I dokumentet henvises der konkret hverken til meddelelser om ledige stillinger eller til andre dokumenter, der vedrører procedurerne for udvælgelse af personale.

8 Den 9. februar 2005 offentliggjorde Kommissionen — udelukkende på tysk, engelsk og fransk — meddelelse KOM/2005/335 om den ledige stilling i lønklasse A*15-16 som generaldirektør for Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (EUT C 34 A, s. 3, herefter »meddelelsen om den ledige stilling«). I meddelelsen anførtes det under overskriften »De for tjenesten nødvendige kvalifikationer« bl.a., at »ansøgerne [skulle] have indgående kendskab til et af Den Europæiske Unions officielle sprog og tilfredsstillende kendskab til et andet af disse sprog«. Under overskriften »Ansøgningsprocedure« fastsattes bl.a. følgende i meddelelsen om den ledige stilling:

»Ansøgerne skal bilægge deres elektroniske ansøgning et curriculum vitae […] og en begrundelse […] Curriculum vitae'et og begrundelsen skal være affattet på fransk, engelsk eller tysk.«

9 Endvidere indrykkede Kommissionen i perioden fra den 15. til den 23. februar 2005 korte annoncer i de vigtigste dagblade i samtlige medlemsstater, herunder de italienske dagblade *La Repubblica* for den 17. februar 2005 og *Corriere della Sera* for den

18. februar 2005, og i en række internationale presseorganer; i annoncerne, der var affattet på det sprog, hvorpå det pågældende presseorgan blev udgivet, blev interesserede parter gjort opmærksomme på offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling og henvist til meddelelsen for yderligere enkeltheder.

Retsforhandlinger og parternes påstande

10 Den Italienske Republik har anlagt denne sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 3. maj 2005.

11 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 28. juli og den 3. august 2005 har Kongeriget Spanien og Republikken Letland fremsat begæring om tilladelse til at intervenere til støtte for Den Italienske Republiks påstande. Ved kendelse af 29. september 2005 har formanden for Rettens Femte Afdeling imødekommet interventionsbegæringerne. Kongeriget Spanien og Republikken Letland har indgivet deres interventionsindlæg den 17. november 2005.

12 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement anmodet Den Italienske Republik om skriftligt at besvare et spørgsmål. Den Italienske Republik har efterkommet denne anmodning.

13 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 3. juli 2008.

14 Under retsmødet fremlagde Kommissionen en kopi af protokollen for sit 1678. møde den 10. november 2004, som i punkt 8.1 indeholder afgørelsen, der har følgende ordlyd:

»Kommissionen har besluttet, at eksterne offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* af meddelelser om ledige stillinger som seniormanager fremover skal foretages på tysk, engelsk og fransk som angivet i dokument PERS(2004) 203. Denne afgørelse, der træder i kraft umiddelbart, gælder til og med den 31. december 2006.«

15 Under retsmødet fremlagde Kommissionen ligeledes en kopi af Kommissionens dokument PERS(2004) 203 af 5. november 2004, hvortil der henvises i ovennævnte protokol. Punkt 2 i dette dokument indeholder Kommissionens forslag, som har følgende ordlyd:

»[I] betragtning af:

— Kommissionens meddelelse af 26. maj 2004, »Oversættelse: at skabe balance mellem udbud og efterspørgsel« (SEC(2004) 638/6), hvori der træffes foranstaltninger til en bedre målretning af oversættelseskapaciteten og til en begrænsning af det samlede efterspørgselsvolumen i en overgangsperiode indtil den 1. januar 2007

— de af [Generaldirektoratet for Oversættelse] udtrykte vanskeligheder med hensyn til at foretage oversættelser til de nye unionslandes sprog inden for de frister, hvorom de operative tjenestegrene har anmodet

— den forøgede arbejdsbyrde, som i øjeblikket påhviler [Generaldirektoratet for Oversættelse], og som medfører leveringstider, der er uforenelige med tjenestegrenenes ønske om at besætte deres stillinger så hurtigt som muligt

— bestemmelsen i Kommissionens afgørelse af 3. marts 2004 (SEC(2004) 252) vedrørende »Ansættelse af seniormanagere fra de nye medlemsstater« om, at udvælgelsesprocedurerne skal gennemføres på engelsk, fransk eller tysk,

foreslås det, at Kommissionen efter aftale med formanden beslutter, at eksterne offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* af meddelelser om ledige stillinger som seniormanager fremover foretages på engelsk, fransk og tysk.«

16 Retten har besluttet at lade de nævnte dokumenter indgå i sagens akter og opfordret parterne til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til dem. Samtlige parter har udtalt, at skønt de to dokumenter, Kommissionen har fremlagt, er affattet en smule anderledes end det dokument, Den Italienske Republik har bilagt stævningen, er indholdet af afgørelsen, således som det fremgår såvel af de dokumenter, Kommissionen har fremlagt, som af det dokument, der er bilagt stævningen, nøjagtig det samme. Udtalelserne er taget til efterretning i protokollatet for retsmødet. I øvrigt har ingen af parterne fremsat andre bemærkninger til de af Kommissionen fremlagte dokumenter.

17 Den Italienske Republik har, støttet af Kongeriget Spanien og Republikken Letland, påstået afgørelsen og meddelelsen om den ledige stilling annulleret.

18 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises; subsidiært frifindelse.

— Den Italienske Republik tilpligtes at betales sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

Formaliteten

19 Kommissionen har ikke rejst formalitetsindsigelse ved et særskilt dokument i henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, men udtrykt tvivl om, hvorvidt søgsmålet kan antages til realitetsbehandling. Denne tvivl drejer sig om, for det første, hvorvidt medlemsstaterne har ret til at indbringe søgsmål i henhold til artikel 230 EF til prøvelse af meddelelser om ledige stillinger med henblik på ansættelse af personale i institutionerne, for det andet, hvorvidt afgørelsen kan kvalificeres som en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 230, stk. 1, EF, for det tredje, hvorvidt meddelelsen om den ledige stilling er en anfægtelig retsakt, fordi den udgør en foranstaltning til gennemførelse eller anvendelse af afgørelsen, hvis denne skal anses for en anfægtelig retsakt, og for det fjerde, hvorvidt den søgsmålsfrist, der er fastsat i artikel 230, stk. 5, EF, er overholdt, i den udstrækning afgørelsen påstås annulleret.

Medlemsstaternes ret til at indbringe søgsmål i henhold til artikel 230 EF til prøvelse af retsakter udstedt af institutionerne vedrørende disses forhold til deres tjenestemænd og øvrige ansatte

— Parternes argumenter

20 Kommissionen har gjort gældende, at Domstolen i dom af 15. marts 2005, Spanien mod Eurojust (sag C-160/03, Sml. I, s. 2077, præmis 37-44), afviste det søgsmål, en medlemsstat havde indbragt til prøvelse af en række indkaldelser af ansøgninger foretaget af Eurojust med henblik på besættelse af stillinger som midlertidigt ansatte, idet den henviste til, at de anfægtede indkaldelser af ansøgninger ikke var omfattet af angivelsen af de retsakter, hvis lovlighed Domstolen kan prøve, at ansøgerne til de forskellige stillinger i de nævnte indkaldelser kunne anlægge sag ved Fællesskabets retsinstanser på de betingelser, der er fastsat i vedtægtens artikel 91, og at medlemsstaterne ville kunne intervenere i sådanne søgsmål og i givet fald iværksætte appel til prøvelse af Rettens domme. Efter Kommissionens opfattelse må det foreliggende søgsmål — på trods af de særlige omstændigheder, der var tale om i det tilfælde, der behandles i den nævnte dom — afvises ud fra en analog betragtning for så vidt angår de påstande, der vedrører meddelelsen om den ledige stilling.

21 Den Italienske Republik finder, at den interesse, der berettiger, at en medlemsstat intervenerer i en sag, hvori en ansøger har anfægtet lovligheden af en meddelelse om en ledig stilling, er den samme som den, der berettiger, at medlemsstaten indbringer søgsmål direkte. Den Italienske Republik har tilføjet, at medlemsstaterne ved et annullationssøgsmål kan anfægte enhver beslutningsretsakt, Kommissionen har udstedt, hvad enten den har karakter af retsforskrift eller er af individuel karakter, og herved påberåbe sig tilsidesættelse af hvilken som helst bestemmelse i EF-traktaten. I det foreliggende tilfælde har Den Italienske Republik derfor ret til at anfægte både afgørelsen og meddelelsen om den ledige stilling og til at påberåbe sig til støtte for søgsmålet, at artikel 12 EF og artikel 290 EF er blevet tilsidesat.

22 Kongeriget Spanien har tilsluttet sig Den Italienske Republiks argumentation og tilføjet, at dommen i sagen Spanien mod Eurojust, nævnt i præmis 20 ovenfor, ikke er relevant. Ifølge Kongeriget Spanien fastslog Domstolen i denne sag, at artikel 230 EF ikke kunne danne grundlag for et annullationssøgsmål til prøvelse af en retsakt udstedt af Eurojust, dvs. et organ, der tilhører Den Europæiske Unions tredje søjle. I det foreliggende tilfælde drejer søgsmålet sig imidlertid om retsakter udstedt af Kommissionen, som er omfattet af artikel 230 EF.

— Rettens bemærkninger

23 I henhold til artikel 230 EF kan medlemsstaterne ved et annullationssøgsmål anfægte enhver beslutningsretsakt, Kommissionen udsteder, herunder også retsakter, der vedrører Kommissionens forhold til sine tjenestemænd og øvrige ansatte.

24 Det er ganske vist blevet fastslået, at artikel 236 EF, hvori Domstolen tillægges kompetence til at afgøre alle tvister mellem Fællesskabet og dets ansatte med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i vedtægten for dets tjenestemænd, eller som fremgår af de ansættelsesvilkår, der gælder for dets øvrige ansatte, skal forstås således, at den udelukkende finder anvendelse på personer, der er tjenestemænd eller ansat på anden måde, bortset fra lokalt ansatte, og personer, der gør krav på at have denne status. Sådanne personer skal derfor ikke indbringe annullationssøgsmål til prøvelse af bebyrdende retsakter på grundlag af artikel 230 EF, men på grundlag af vedtægtens artikel 91 (jf. Rettens kendelse af 2.5.2001, sag T-208/00, Barleycorn Mongolue og Boixder Rivas mod Parlamentet og Rådet, Sml. Pers. I-A, s. 103, og II, s. 479, præmis 26-28 og den deri nævnte retspraksis).

25 Artikel 236 EF vedrører imidlertid kun tvister »mellem Fællesskabet og dets ansatte«. Et søgsmål indbragt af en medlemsstat på grundlag af artikel 230 EF giver ikke anledning til en sådan tvist.

26 Endvidere har Domstolen fastslået, at skønt det retsmiddel, der er indeholdt i vedtægtens artikel 91, kun kan benyttes af tjenestemænd og øvrige ansatte i Fællesskabet og ikke af en faglig sammenslutning af tjenestemænd, er en lovligt stiftet faglig sammenslutning berettiget til i medfør af artikel 230, stk. 4, EF at indgive annullationssøgsmål mod beslutninger, der i denne bestemmelses forstand retter sig til den (Domstolens dom af 8.10.1974, sag 175/73, Union syndicale m.fl. mod Rådet, Sml. s. 917, præmis 17-20).

27 Heraf følger, at hvis betingelserne for at anvende artikel 230 EF er opfyldt, kan denne bestemmelse danne grundlag for annullationssøgsmål til prøvelse af retsakter udstedt af Kommissionen vedrørende personaleordningen i Den Europæiske Union, som indbringes af sagsøgere, der ikke er omfattet af vedtægtens artikel 91, dvs. sagsøgere, som hverken er tjenestemænd eller ansat på anden måde i Fællesskabet eller ansøgere til en stilling under personaleordningen i Den Europæiske Union.

28 I det foreliggende tilfælde kan der — uden at foregribe det nedenfor anførte om, hvorvidt afgørelsen og meddelelsen om den ledige stilling kan kvalificeres som anfægtelige retsakter — ikke sættes spørgsmålstegn ved, at en medlemsstat har ret til at indbringe annullationssøgsmål på grundlag af artikel 230 EF til prøvelse af beslutningsretsakter udstedt af Kommissionen, under henvisning til, at de pågældende retsakter drejer sig om anliggender, der vedrører personaleordningen i Den Europæiske Union.

29 Dommen i sagen Spanien mod Eurojust, nævnt i præmis 20 ovenfor, som Kommissionen har henvist til, kan ikke føre til en anden konklusion. I denne dom afviste Domstolen det søgsmål, Det Forenede Kongerige havde indbragt på grundlag af artikel 230 EF, under henvisning til, at de retsakter, der blev anfægtet ved søgsmålet, ikke var omfattet af angivelsen af de retsakter, hvis lovlighed Domstolen kan prøve i henhold til den nævnte artikel, og at artikel 41 EU ikke indeholder nogen bestemmelser om, at artikel 230 EF finder anvendelse på bestemmelserne om politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union, hvoraf Eurojust er omfattet, idet Domstolens kompetence på dette område er fastsat i artikel 35 EU, hvori der henvises til artikel 46, litra b), EU (dommen i sagen Spanien mod Eurojust, nævnt i præmis 20 ovenfor, præmis 36-40).

30 De præmisser i den nævnte dom, hvortil Kommissionen har henvist, vedrører Kongeriget Spaniens argument om retten til en effektiv retsbeskyttelse inden for et retsfællesskab. Det var som reaktion på dette argument, at Domstolen fastslog, at de retsakter, der var anfægtet i den pågældende sag, ikke var unddraget judiciel kontrol, eftersom de primært berørte, nemlig ansøgerne til de forskellige stillinger, de anfægtede indkaldelser af ansøgninger drejede sig om, havde ret til at anlægge sag ved Fællesskabets retsinstanser på de betingelser, der er fastsat i vedtægtens artikel 91, og at medlemsstaterne kan intervenere i et sådant søgsmål og i givet fald iværksætte appel til prøvelse af Rettens dom (dommen i sagen Spanien mod Eurojust, nævnt i præmis 20 ovenfor, præmis 41-43).

31 Der kan ikke ud fra disse betragtninger alene drages den konklusion, at medlemsstaterne ikke kan indbringe annullationssøgsmål til prøvelse af Kommissionens retsakter — som i modsætning til Eurojusts retsakter er omfattet af artikel 230 EF — på grundlag af denne artikel, men alene kan intervenere i tvister mellem Kommissionen og dens tjenestemænd og øvrige ansatte.

32 I betragtning heraf kan der ikke herske tvivl om, at artikel 230 EF finder anvendelse i det foreliggende tilfælde.

Kvalificeringen af afgørelsen og meddelelsen om den ledige stilling som anfægtelige retsakter som omhandlet i artikel 230, stk. 1, EF

— Parternes argumenter

33 Kommissionen nærer alvorlig tvivl om, hvorvidt afgørelsen er en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 230 EF. Afgørelsen har grundlæggende ikke til formål at skabe

bindende retsvirkninger over for tredjemænd, som kan påvirke deres interesser direkte ved i væsentlig grad at ændre deres retsstilling. Den udgør tværtimod kun en hensigtserklæring fra Kommissionens side om, at denne agter at anlægge en bestemt adfærd i forbindelse med en række fremtidige hændelser, nemlig offentliggørelsen af meddelelser om ledige stillinger. Ifølge retspraksis kan en sådan retsakt, som er af rent informativ karakter, ikke i sig selv skabe retsvirkninger over for tredjemand og har heller ikke til formål at gøre det. Tredjemands interesser kan kun konkret skades af de foranstaltninger, der rent faktisk træffes i medfør af de i afgørelsen meddelte retningslinjer. Denne opfattelse bekræftes af sagsøgerens påstand om, at offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling giver den skade, afgørelsen påfører ansøgernes retligt beskyttede interesser, konkret form.

34 Kommissionen har tilføjet, at hvis afgørelsen skal betragtes som en foranstaltning, der har til formål at skabe bindende retsvirkninger, og som derfor kan være genstand for et selvstændigt annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF, vil de individuelle meddelelser om ledige stillinger, der efterfølgende er offentliggjort på grundlag af afgørelsen, udgøre rene gennemførelsesforanstaltninger, som ikke har selvstændig status i forhold til selve afgørelsen, og som derfor ikke ville kunne anfægtes retsligt. I stævningen har Den Italienske Republik selv kvalificeret meddelelsen om den ledige stilling som en foranstaltning til gennemførelse eller anvendelse af afgørelsen. Kommissionen finder derfor, at søgsmålet må afvises, for så vidt som det er rettet mod meddelelsen om den ledige stilling, hvis nævnte opfattelse er korrekt.

35 Den Italienske Republik har erkendt, at det ikke er sikkert, at afgørelsen skaber bindende retsvirkninger over for tredjemand, da den kan hævdes ikke at være rettet udadtil, men kun gælder for Kommissionen selv, og at personers interesser uden for Kommissionen kun kan påvirkes af offentliggørelsen af en konkret meddelelse om en ledig stilling.

36 Den Italienske Republik finder imidlertid, at der er argumenter, som taler for den opfattelse, at afgørelsen udgør en anfægtelig retsakt. Dels indføres der ved afgørelsen

den sprogordning, som fremover skal gælde for alle meddelelser om ledige stillinger som seniormanager, og afgørelsen påvirker allerede personers interesser uden for Kommissionen, herunder navnlig de medlemsstaters interesser, hvis sprog er blevet fravalgt. De pågældende medlemsstater kan derfor straks indbringe klage til Retten uden at afvente, at der offentliggøres en meddelelse om en ledig stilling udelukkende på de i afgørelsen fastsatte tre sprog. Dels taler den omstændighed, at afgørelsen ikke fremstår som en forberedende retsakt, der går forud for en endelig afgørelse, men selv fremstår som en endelig afgørelse, for, at afgørelsen udgør en anfægtelig retsakt.

37 Den Italienske Republik har tilføjet, at den, hvis den ikke havde fået kendskab til afgørelsen ved en tilfældighed, kun ville have kunnet indbringe klage over de offentliggjorte meddelelser om ledige stillinger, og at en sådan klage i så fald ville have været tilstrækkelig til at sikre overholdelse af de tilsidesatte regler. En medlemsstats interesse, som er forskellig fra den interesse, der besiddes af en individuel ansøger til en stilling i Fællesskabernes forvaltning, beskyttes imidlertid bedst ved, at selve afgørelsen annulleres, eftersom den pågældende medlemsstat derved fritages for at indbringe klage individuelt over alle de meddelelser om ledige stillinger, der ikke offentliggøres på dens officielle sprog.

38 Kongeriget Spanien har tilsluttet sig Den Italienske Republiks argumentation og tilføjet, at afgørelsen og meddelelsen om den ledige stilling ikke kan adskilles, men udgør en retlig enhed. Afgørelsen skaber ganske betydelige og meget alvorlige retsvirkninger, idet den navnlig undergraver princippet om hensyntagen til den sproglige mangfoldighed, som er et af de grundprincipper, Den Europæiske Union bygger på, princippet om institutionernes beføjelser, princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af sprog, og princippet om national identitet. Meddelelsen om den ledige stilling udgør en ren gennemførelsesforanstaltning i forhold til afgørelsen, og hvis Retten annullerer afgørelsen, skal meddelelsen som følge deraf også annulleres.

— Rettens bemærkninger

39 Ifølge fast retspraksis kan enhver af institutionerne vedtagen bestemmelse, som er bestemt til at afføde retsvirkninger, uanset dens art eller form, gøres til genstand for annullationssøgsmål som omhandlet i artikel 230 EF (Domstolens dom af 31.3.1971, sag 22/70, Kommissionen mod Rådet, Sml. 1971, s. 41, org.ref.: Rec. s. 263, præmis 42, af 16.6.1993, sag C-325/91, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 3283, præmis 9, af 20.3.1997, sag C-57/95, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 1627, præmis 7, og af 1.12.2005, sag C-301/03, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 10217, præmis 19).

40 Ved afgørelsen af, om en retsakt eller en beslutning har sådanne virkninger, skal vægten lægges på dens indhold (Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 9, og Rettens dom af 22.3.2000, forenede sager T-125/97 og T-127/97, Coca-Cola mod Kommissionen, Sml. II, s. 1733, præmis 78 og den deri nævnte retspraksis).

41 En foranstaltning truffet af en institution, der kun er udtryk for dennes eller en af dens tjenestegrenes hensigt med hensyn til at følge visse retningslinjer på et bestemt område, udgør ikke anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 230 EF. (Domstolens dom af 27.9.1988, sag 114/86, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. s. 5289, præmis 13, og af 5.5.1998, sag C-180/96, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. I, s. 2265, præmis 28). Sådanne interne retningslinjer, der angiver de almindelige synspunkter, på grundlag af hvilke Kommissionen ved anvendelsen af de relevante bestemmelser senere vil kunne vedtage individuelle beslutninger, hvis lovlighed kan anfægtes efter fremgangsmåden i artikel 230 EF, kan ikke antages at have til formål at skabe retsvirkninger (Domstolens dom af 6.4.2000, sag C-443/97, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 2415, præmis 33 og 34).

42 Endvidere kan, som tidligere nævnt, institutionerne ved ansættelse af seniormanagere ifølge vedtægtens artikel 29, stk. 2, anvende en anden procedure end udvælgelsesproceduren.

43 Ifølge retspraksis skal det skøn, en institution råder over ved bedømmelsen af de kvalifikationer, ansøgerne til en given stilling besidder, udøves under fuld iagttagelse af alle relevante bestemmelser, dvs. ikke blot af meddelelsen om den ledige stilling, men også af de procedurebestemmelser, institutionen måtte have indført (Rettens dom af 18.9.2003, sag T-73/01, Pappas mod Regionsudvalget, Sml. Pers. I-A, s. 207, og II, s. 1011, præmis 53). De nævnte bestemmelser udgør en del af den retlige ramme, institutionen nøje skal overholde, når den udøver sit vide skøn (Rettens dom af 4.7.2006, sag T-88/04, Tzirani mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A-2, s. 149, og II-A-2, s. 703, præmis 78). Den pågældende institution kan ikke fravige de interne ansættelsesbestemmelser, den har pålagt sig selv, uden formelt at ændre disse bestemmelser (Rettens dom af 13.12.2007, sag T-113/05, Angelidis mod Parlamentet, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 75).

44 Heraf følger, at de procedurebestemmelser, en institution indfører i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, for ansættelse af sine seniormanagere, binder institutionen og derved skaber retsvirkninger som omhandlet i retspraksis vedrørende anvendelsen af artikel 230 EF.

45 Ganske vist kan sådanne bestemmelser i henhold til ovennævnte bestemmelse i vedtægten indføres fra tilfælde til tilfælde for hver enkelt af vedtægten omfattet stilling, som er blevet ledig i en institution. Hvis en institution beslutter sig til at følge denne fremgangsmåde, er der intet til hinder for, at den indfører interne retningslinjer, hvori det blot angives, på grundlag af hvilke almindelige synspunkter institutionen, hver gang det bliver nødvendigt, skal fastsætte de procedurebestemmelser, der skal følges ved besættelsen af en stilling, som er omfattet af vedtægtens artikel 29, stk. 2. I henhold til den retspraksis, hvortil der blev henvist i præmis 41 ovenfor, må det fastslås, at de pågældende interne retningslinjer i sådanne tilfælde ikke i sig selv skaber bindende retsvirkninger og derfor ikke kan være genstand for et annullationssøgsmål. Et sådant søgsmål ville i den situation kun kunne være rettet mod meddelelsen om den ledige stilling eller enhver anden retsakt, hvori det endeligt fastsættes, hvilke procedurebestemmelser der skal følges ved besættelsen af en bestemt stilling.

46 Imidlertid er hverken vedtægtens artikel 29, stk. 2, eller nogen anden bestemmelse til hinder for, at en institution forud for iværksættelsen af en konkret procedure med henblik på besættelse af en stilling som seniormanager indfører bestemmelser, der skal anvendes generelt, og hvori der endeligt fastlægges i det mindste visse aspekter af den fremgangsmåde, der skal følges ved ansættelse af seniormanagere i institutionen. Sådanne bestemmelser skaber bindende retsvirkninger, idet den pågældende institution ikke kan fravige dem ved besættelsen af en konkret stilling i denne kategori, så længe de ikke blevet ændret eller ophævet. En privilegeret sagsøger, såsom en medlemsstat, kan i sådanne tilfælde anfægte bestemmelsernes lovlighed umiddelbart ved et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF uden at behøve at afvente, at bestemmelserne anvendes i et konkret tilfælde.

47 I denne sag skal det derfor først undersøges, om afgørelsen kun er udtryk for Kommissionens hensigt med hensyn til at følge visse retningslinjer i forbindelse med procedurerne for ansættelse af seniormanagere, eller om der allerede i afgørelsen endeligt fastlægges et aspekt af den procedure, der i fremtiden skal følges ved besættelsen af alle stillinger som seniormanager, der er omfattet af afgørelsens anvendelsesområde.

48 I betragtning af indholdet af afgørelsen, således som det fremgår af såvel det dokument, Den Italienske Republik har bilagt stævningen, og de dokumenter, Kommissionen har fremlagt under retsmødet, er det den sidstnævnte af disse muligheder, der må anses for at være relevant. Afgørelsen, som er affattet i klare, utvetydige vendinger, indeholder ikke blot retningslinjer, men fastlægger allerede endeligt og bindende et aspekt af de ansættelsesprocedurer, der skal følges ved besættelsen af stillinger som seniormanager i Kommissionen, nemlig på hvilke sprog de dermed forbundne meddelelser om ledige stillinger skal offentliggøres, i det mindste indtil den 1. januar 2007, hvor den overgangsperiode, hvori afgørelsen skal gælde, skal ophøre. Dette gælder så meget mere, som der i den anfægtede retsakt anvendes udtrykkene »Kommissionen har besluttet« og begrebet »afgørelse«, og meddelelsen om den ledige stilling kun er blevet offentliggjort på tysk, engelsk og fransk, dvs. i fuld overensstemmelse med de offentliggørelsesbestemmelser, der fastsættes i afgørelsen (jf. modsætningsvis dommen i sagen Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 39 ovenfor, præmis 21-24, og dommen af 27.9.1988 i sagen Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, nævnt i præmis 41 ovenfor, præmis 14).

49 Afgørelsen er således bindende for Kommissionen, som ikke kan fravige den uden formelt at ændre den. Desuden må den i betragtning af indholdet anses for at skabe bindende retsvirkninger og dermed for at kunne være genstand for et annullationssøgsmål på grundlag af artikel 230 EF, der indbringes af en privilegeret sagsøger, såsom en medlemsstat.

50 Dernæst skal det af Kommissionen fremsatte argument undersøges, hvorefter søgsmålet, såfremt afgørelsen skal anses for en retsakt, der skaber retsvirkninger, må afvises, for så vidt som det er rettet mod meddelelsen om den ledige stilling, eftersom denne i så fald kun udgør en foranstaltning til gennemførelse af afgørelsen.

51 Ifølge retspraksis indgår i de retsakter, der ikke har retligt bindende virkninger, som kan påvirke retssubjekternes interesser, bl.a. rene gennemførelsesforanstaltninger, der derfor ikke udgør anfægtelige retsakter som omhandlet i artikel 230 EF (Domstolens dom af 1.12.2005, sag C-46/03, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. I, s. 10167, præmis 25, af 12.9.2006, sag C-131/03 P, Reynolds Tobacco m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 7795, præmis 55, og af 6.12.2007, sag C-516/06 P, Kommissionen mod Ferriere Nord, Sml. I, s. 10685, præmis 29).

52 Ved rene gennemførelsesforanstaltninger forstås bl.a. foranstaltninger, der ikke skaber rettigheder eller forpligtelser for tredjemand, og som kun har til formål i praksis at gennemføre en tidligere udstedt beslutningsretsakt, eller foranstaltninger, der er truffet for at gennemføre tidligere beslutninger, som kun skaber retsvirkninger internt i forvaltningen uden at påvirke tredjemands interesser (Domstolens dom af 25.2.1988, sag 190/84, Les Verts mod Parlamentet, Sml. s. 1017, præmis 8, og af 1.12.2005, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, nævnt i præmis 51 ovenfor, præmis 1 og 25; jf. ligeledes i denne retning Domstolens dom af 17.7.1959, sag 20/58, Phoenix-Rheinrohr mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 133, org.ref.: Rec. s. 163, på s. 181).

53 Som rene gennemførelsesforanstaltninger, der ikke kan være genstand for et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF, er således bl.a. blevet kvalificeret en beslutning om frigørelse af et beløb på budgettet, som Kommissionen tidligere havde besluttet at frigøre (dommen af 1.12.2005 i sagen Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, nævnt i præmis 51 ovenfor, præmis 1 og 25), beslutninger om af afholde, anvise og betale udgifter truffet efter beslutninger om fordeling og anvendelse af bevillingerne (dommen i sagen Les Verts mod Parlamentet, nævnt i præmis 52 ovenfor, præmis 8) samt gennemførelse, ved udnyttelse af en bankgaranti, af en tidligere af Kommissionen truffet beslutning, hvorved en virksomhed var blevet pålagt en bøde for at have deltaget i en række overtrædelser af artikel 81, stk. 1, EF (dommen i sagen Kommissionen mod Ferriere Nord, nævnt i præmis 51 ovenfor, præmis 28 og 29).

54 I det foreliggende tilfælde kan det, i modsætning til hvad Kommissionen har anført, ikke tiltrædes, at meddelelsen om den ledige stilling udgør en ren gennemførelsesforanstaltning i forhold til afgørelsen som omhandlet i den retspraksis, hvortil der blev henvist i præmis 51-53 ovenfor.

55 Således som det flere gange er blevet fastslået, fastsættes i meddelelser om ledige stillinger betingelserne for ansættelse i den pågældende stilling, og hvilke personer der kan forvente at få en ansøgning imødekommet, hvorfor meddelelserne udgør akter, der indeholder et klagepunkt mod potentielle ansøgere, som er udelukket fra at ansøge (Domstolens dom af 19.6.1975, sag 79/74, Küster mod Parlamentet, Sml. s. 725, præmis 5-8, og af 11.5.1978, sag 25/77, De Roubaix mod Kommissionen, Sml. s. 1081, præmis 7-9, samt Rettens dom af 16.9.1993, sag T-60/92, Noonan mod Kommissionen, Sml. II, s. 911, præmis 21).

56 Det forhold, at en meddelelse om en ledig stilling er en akt, der indeholder et klagepunkt, og dermed en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 230 EF, kan endvidere ikke bestrides under henvisning til, at den i en bestemt henseende er i overensstemmelse med betingelser, der allerede er fastsat i en retsforskrift, som institutionerne tidligere har udstedt, og som skal anvendes generelt, eller at den gentager nogle af betingelserne — som udgør retsgrundlaget for den pågældende meddelelse om en ledig stilling — eftersom det netop er meddelelsen, der giver alle de potentielle ansøgeres samlede retsstilling konkret form og gør det muligt for dem utvetydigt og klart at gøre sig bekendt med, hvorledes og i hvilken udstrækning deres specifikke interesser påvirkes.

57 Heraf følger, at Kommissionens argument om, at meddelelsen om den ledige stilling må betragtes som en ren gennemførelsesforanstaltning, der ikke kan være genstand for et søgsmål, fordi den kun er blevet offentliggjort på de tre sprog, der er foreskrevet i afgørelsen, må afvises.

Fristen for at indbringe søgsmål til prøvelse af afgørelsen

— Parternes argumenter

58 Kommissionen har gjort gældende, at da afgørelsen hverken er blevet offentliggjort eller meddelt, kan fristen for at indbringe annullationssøgsmål til prøvelse af den i henhold til artikel 230, stk. 5, EF først begynde at løbe fra det tidspunkt, hvor Den Italienske Republik fik fuldt kendskab til dens indhold og begrundelse.

59 Den Italienske Republik har imidlertid kun angivet, nemlig i stævningens punkt 11, at den fik kendskab til afgørelsen »i forbindelse med offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling«, men har hverken oplyst, præcis hvornår den erhvervede dette kendskab, eller om den i overensstemmelse med fast retspraksis vedrørende fristen for at indbringe søgsmål til prøvelse af retsakter, der hverken er offentliggjort eller meddelt, har opfyldt sin forpligtelse til inden for en rimelig frist at anmode om afgørelsens fulde tekst efter at have fået kendskab til dens eksistens. I replikken har Den Italienske Republik ligeledes kun oplyst, at den først fik fuldt kendskab til afgørelsens indhold »ved udløbet af marts måned« 2005, uden at præcisere dette nærmere.

60 Kommissionen har erkendt, at der på grund af den tid, der gik ved undersøgelsen af meddelelsen om den ledige stilling og afklaringen af, om der fandtes en forudgående administrativ beslutning, samt erhvervelsen af fuldt kendskab hertil, ikke er sammenfald mellem det tidspunkt, hvorpå kendskabet til afgørelsen blev erhvervet, og det, hvorpå meddelelsen om den ledige stilling blev offentliggjort. Når man imidlertid tager i betragtning for det første den holdning, Den Italienske Republik har udvist, og hvortil der er henvist i præmis 59 ovenfor, for det andet den omstændighed, at afgørelsen ikke er blevet meddelt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43), og for det tredje, at det ikke er blevet angivet, hvorledes afgørelsens tekst kunne erhverves på anden måde, tjener det ikke noget formål at indvende, således som Den Italienske Republik har gjort, at Kommissionen ikke har ført bevis for, at de italienske myndigheder havde fuldt kendskab til afgørelsen, før eller da meddelelsen om den ledige stilling blev offentliggjort, eftersom bevisbyrden under de konkrete omstændigheder påhviler sagsøgeren.

61 Den Italienske Republiks holdning er ikke i overensstemmelse med de i retspraksis fastlagte krav og rejser, i den udstrækning søgsmålet er rettet mod afgørelsen, rimelig tvivl om, hvorvidt fristen for at indbringe søgsmål er overholdt. Kommissionen finder under disse omstændigheder, at Den Italienske Republik må have fået kendskab til afgørelsens fulde tekst, kort efter, at meddelelsen om den ledige stilling blev offentliggjort, hvorfor fristen for at indbringe søgsmål til prøvelse af afgørelsen, hvilket først skete den 3. maj 2005 samtidig med, at der blev indbragt klage over meddelelsen om den ledige stilling, rimeligvis må anses for at være udløbet på dette tidspunkt uden at være blevet udnyttet.

62 I stævningen har Den Italienske Republik angivet, at den først fik kendskab til afgørelsen »i forbindelse med offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling«. I replikken har den anført, at tidspunktet for, hvornår fristen for at indbringe søgsmål til prøvelse af afgørelsen begyndte at løbe, ikke kan være sammenfaldende med det tidspunkt, hvorpå meddelelsen om den ledige stilling blev offentliggjort, idet der ikke blev henvist til afgørelsen i meddelelsen. Der må tages hensyn til den tid, det krævede at undersøge meddelelsen om den ledige stilling og til at foretage undersøgelser med henblik på at fastslå, om afgørelsen fandtes, og få kendskab til dens indhold. Disse undersøgelser var så meget vanskeligere, som den ved afgørelsen trufne forudgående foranstaltning vedrørende Kommissionens interne organisation havde karakter af en overgangsforanstaltning. På grund af den tid, det krævede at gennemføre disse undersøgelser, kunne Den Italienske Republik først erhverve fuldt kendskab til afgørelsen »ved udløbet af marts måned« 2005. Kommissionen har ikke ført bevis for, at

dette kendskab blev erhvervet før udløbet af marts måned 2005 eller før offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling.

63 Da det desuden i det foreliggende tilfælde er rimeligt at fastsætte det tidspunkt, hvorfra den tid, det krævede at få kendskab til afgørelsen, begyndte at løbe, til tidspunktet for offentliggørelse af meddelelsen om den ledige stilling, og da procesfristen i henhold til artikel 102, stk. 2, i procesreglementet forlænges under hensyn til afstanden med en fast særlig frist på ti dage, kan søgsmålet ikke anses for indbragt for sent. Den Italienske Republik finder følgelig, at søgsmålet er indbragt inden for den foreskrevne frist.

64 Kongeriget Spanien har tilsluttet sig Den Italienske Republiks argumenter og tilføjet, at det ikke kan lægges til grund, at Den Italienske Republiks frist til at indbringe klage over afgørelsen begyndte at løbe på det tidspunkt, hvor meddelelsen om den ledige stilling blev offentliggjort, eftersom meddelelsen ikke blev offentliggjort i den italienske udgave af *Den Europæiske Unions Tidende*, og det ikke kan kræves, at de italienske myndigheder læser en anden udgave. De korte annoncer, der blev indrykket i bl.a. to italienske dagblade (jf. præmis 9 ovenfor), kan ikke betragtes som svarende til en offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* og kan derfor ikke lægges til grund ved beregningen af søgsmålsfristen.

— Rettens bemærkninger

65 Ifølge artikel 230, stk. 5, EF skal annullationssøgsmål indbringes inden for en frist på to måneder. Alt efter tilfældet begynder denne frist at løbe, når retsakten offentliggøres, meddeles sagsøgeren eller, i mangel heraf, efter at denne har fået kendskab til den.

66 Det fremgår af selve ordlyden af denne bestemmelse, at kriteriet om den dato, på hvilken sagsøgeren har fået kendskab til retsakten, som udgangspunkt for søgsmålsfristen er subsidiært i forhold til kriterierne om retsaktens offentliggørelse eller meddelelse (Domstolens dom af 10.3.1998, sag C-122/95, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 973, præmis 35; jf. ligeledes Rettens dom af 27.11.2003, sag T-190/00, Regione Siciliana mod Kommissionen, Sml. II, s. 5015, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

67 Det fremgår af retspraksis, at det påhviler den part, der gør gældende, at en sag er anlagt for sent, at føre bevis for, hvornår den begivenhed, der fik fristen til at løbe, er indtrådt (jf. Rettens kendelse af 13.4.2000, sag T-263/97, GAL Penisola Sorrentina mod Kommissionen, Sml. II, s. 2041, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

68 Det fremgår ligeledes af retspraksis, at er en retsakt hverken offentliggjort eller meddelt, skal den, som er bekendt med, at retsakten berører ham, selv inden for en rimelig frist begære retsaktens fuldstændige ordlyd meddelt, og at søgsmålsfristen først løber fra det tidspunkt, da den berørte tredjemand erhverver et så nøjagtigt kendskab til retsaktens indhold og begrundelse, at han kan gøre brug af sin søgsmålsret (Domstolens dom af 6.7.1988, sag 236/86, Dillinger Hüttenwerke mod Kommissionen, Sml. s. 3761, præmis 14, og af 19.2.1998, sag C-309/95, Kommissionen mod Rådet, Sml. I, s. 655, præmis 18; Rettens dom af 15.6.2005, sag T-17/02, Olsen mod Kommissionen, Sml. II, s. 2031, præmis 73, og Rettens kendelse af 21.11.2005, sag T-426/04, Tramarin mod Kommissionen, Sml. II, s. 4765, præmis 48).

69 Endvidere er fristen for at indbringe søgsmål i henhold til artikel 230 EF efter fast retspraksis præceptiv, da den er indført for at tilvejebringe klarhed og retssikkerhed og undgå enhver forskelsbehandling og vilkårlighed i retsplejen, og Fællesskabets retsinstanser skal, endog af egen drift, efterprøve, om fristen er overholdt (Domstolens dom af 23.1.1997, sag C-246/95, Coen, Sml. I, s. 403, præmis 21, og Rettens dom af 18.9.1997, forenede sager T-121/96 og T-151/96, Mutual Aid Administration Services mod Kommissionen, Sml. II, s. 1355, præmis 38 og 39).

70 Når det ikke er muligt med sikkerhed at fastlægge datoen for, hvornår sagsøgeren fik fuldt kendskab til indholdet af og begrundelsen for den retsakt, han har anfægtet, må det dog fastslås, at søgsmålsfristen begyndte at løbe senest den dag, hvor det kan godtgøres, at sagsøgeren allerede havde et sådant kendskab (Domstolens dom af 10.1.2002, sag C-480/99 P, Plant m.fl. mod Kommissionen og South Wales Small Mines, Sml. I, s. 265, præmis 49).

71 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at afgørelsen hverken er blevet offentliggjort eller meddelt Den Italienske Republik. Der er heller ikke tvivl om, at Den Italienske Republik havde fuldt kendskab til afgørelsens indhold og begrundelse, inden den indbragte søgsmålet. Det er således ubestridt, at skønt den udgave af afgørelsen, Den Italienske Republik har bilagt stævningen, er en smule anderledes affattet end i de dokumenter, Kommissionen har fremlagt under retsmødet, er indholdet i de to udgaver af afgørelsen, Retten råder over, nøjagtig det samme.

72 Spørgsmålet er derfor, på nøjagtig hvilket tidspunkt Den Italienske Republik erhvervede det eksemplar af afgørelsen, som er bilagt stævningen, idet det er fra dette tidspunkt, fristen for at indbringe søgsmål til prøvelse af afgørelsen begyndte at løbe for Den Italienske Republik. Endvidere fremgår det af en simpel beregning, at Den Italienske Republik ikke må have fået kendskab til afgørelsen før den 23. februar 2005, hvis søgsmålet til prøvelse heraf ikke skal være indbragt for sent.

73 Da Den Italienske Republik i sine skriftlige indlæg ikke har givet klare oplysninger om, hvornår den erhvervede det eksemplar af afgørelsen, som er bilagt stævningen, har Retten som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse anmodet den om at angive og dokumentere, på nøjagtig hvilket tidspunkt, fra hvilken kilde og på hvilken måde den erhvervede det eksemplar af afgørelsen, der er bilagt stævningen.

74 I et første svar, der blev indleveret til Justitskontoret den 12. juni 2008, henviste Den Italienske Republik dels til en skrivelse, dens faste repræsentant ved Den Europæiske Union havde tilstillet Kommissionens generalsekretær den 10. marts 2005 for at protestere mod, at meddelelsen om den ledige stilling ikke også var blevet offentliggjort på italiensk, dels til de svar, næstformanden og generalsekretæren for Kommissionen havde givet på denne skrivelse, og som begge var dateret den 6. april 2005. Den Italienske Republik har fremlagt kopier af de tre skrivelser og anført, at det er som følge af disse, at den fik kendskab til det interne kommissionsdokument SEC(2004) 638/6 af 26. maj 2004, dvs. et andet dokument end afgørelsen, om end der henvises til dokumentet i denne.

75 I et supplerende svar, der blev indleveret til Justitskontoret den 23. juni 2008, tilføjede Den Italienske Republik, at den havde erhvervet det stævningen bilagte eksemplar af afgørelsen »ved en tilfældighed« gennem en sammenslutning til fremme af det italienske sprog, men angav ikke nærmere, hvornår den pågældende sammenslutning havde givet den eksemplaret.

76 Selv om manglen på præcision i Den Italienske Republiks svar er beklagelig, må det ikke blot fastslås, at Kommissionen ikke har fremlagt dokumentation for, at Den Italienske Republik fik kendskab til afgørelsen før den 23. februar 2005, men også, at en række oplysninger i sagens akter taler for, at Den Italienske Republik på dette tidspunkt endnu ikke havde fået kendskab til afgørelsens eksistens og indhold.

77 Således protesterede, for det første, Den Italienske Republiks faste repræsentant ved Den Europæiske Union i sin skrivelse den 10. marts 2005 stærkt mod, at meddelelsen om den ledige stilling ikke var blevet offentliggjort på italiensk, men henviste ikke til afgørelsen. Ud fra en logisk betragtning kan det antages, at protesten også ville have været rettet mod afgørelsen, hvis Den Italienske Republik allerede havde haft kendskab til dens eksistens og indhold, da skrivelsen blev udfærdiget.

78 For det andet blev der i generalsekretærens skrivelse af 6. april 2005, der var et svar på skrivelsen af 10. marts 2005, kun henvist til, at en »praksis«, der bestod i kun at offentliggøre meddelelser om ledige stillinger som seniormanager på tre sprog, var blevet »fulgt siden november 2004«, men det oplystes ikke, at denne praksis var baseret på afgørelsen.

79 Heller ikke af skrivelsen af 6. april 2005 fra næstformanden for Kommissionen fremgik, at afgørelsen fandtes, idet det, temmelig uklart, kun oplystes i skrivelsen, at den praksis kun at offentliggøre sådanne meddelelser på tre sprog var en følge af Kommissionens dokument SEC(2004) 638/6 af maj 2004.

80 Endelig kan Den Italienske Republiks oplysning i stævningen om, at den fik kendskab til afgørelsen »i forbindelse med offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling« ikke forstås således, at Den Italienske Republik fik kendskab til afgørelsens eksistens og indhold samme dag, som den blev offentliggjort (den 9.2.2005), eftersom — således som Den Italienske Republik korrekt har bemærket — der ikke henvises til afgørelsen i meddelelsen.

81 Ovennævnte oplysning må derfor forstås således, at Den Italienske Republik efter offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling foretog en undersøgelse, der førte til, at den på et senere tidspunkt, som ikke kan fastslås med sikkerhed, erhvervede det eksemplar af afgørelsen, der er bilagt stævningen. Intet i sagens akter giver imidlertid grundlag for at slutte, at dette tidspunkt var tidligere end den 23. februar 2005.

82 I betragtning af det foregående som helhed må søgsmålet anses for indbragt inden for den foreskrevne frist, såvel for så vidt det er rettet mod afgørelsen som mod meddelelsen om den ledige stilling, idet det for så vidt angår sidstnævnte retsakt ikke kan bestrides, at det er indbragt inden for den foreskrevne frist.

Realiteten

83 Den Italienske Republik har fremsat et enkelt anbringende, hvorefter der er sket en tilsidesættelse dels af artikel 12 EF, artikel 22 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, proklameret i Nice den 7. december 2000 (EFT 2000 C 364, s. 1), artikel 1, 3, 4 og 5 i forordning nr. 1, artikel 1d, stk. 1, og artikel 27 i vedtægten og artikel 18 i Kommissionens forretningsorden, dels af princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet og princippet om hensyntagen til den sproglige mangfoldighed.

Parternes argumenter

84 Den Italienske Republik har gjort gældende, at Kommissionen ved i afgørelsen at bestemme, at meddelelser om ledige stillinger som seniormanager ikke skal affattes på italiensk, og ved ikke at offentliggøre meddelelsen om den ledige stilling på italiensk har tilsidesat artikel 1, 3, 4 og 5 i forordning nr. 1 og artikel 12 EF. Ifølge Den Italienske Republik har Kommissionen ligeledes tilsidesat artikel 22 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, hvorefter Unionen skal respektere den kulturelle, religiøse og sproglige mangfoldighed. I et fællesskab, der bygger på princippet om fri bevægelighed for personer og etableringsfrihed, får beskyttelsen af den enkeltes rettigheder og muligheder på det sproglige område nemlig ifølge retspraksis en særlig betydning, hvorfor al indirekte forskelsbehandling på grundlag af sprogkundskaber må være forbudt (Domstolens dom af 11.7.1985, sag 137/84, Mutsch, Sml. s. 2681, præmis 11, af 28.11.1989, sag C-379/87, Groener, Sml. s. 3967, præmis 13, og af 24.11.1998, sag C-274/96, Bickel et Franz, Sml. I, s. 7637, præmis 19 og 23).

85 Den Italienske Republik har tilføjet, at princippet om beskyttelse af Fællesskabets sproglige mangfoldighed udgør et grundlæggende krav til dets institutioner og organer. Den måde, hvorpå sprogordningen for Den Europæiske Unions institutioner anvendes, kan ikke adskilles fra dette princip. Ordningen sikrer anerkendelse af de sproglige rettigheder, der tilkommer borgere, som har direkte adgang til fællesskabsinstitutionerne. Den udspringer af den særlige karakter af forholdet mellem Det Europæiske

Fællesskab og dets borgere og må derfor anses for at være et direkte udtryk for Den Europæiske Unions sproglige mangfoldighed.

86 Ganske vist må overholdelsen af princippet om beskyttelse af den sproglige mangfoldighed afstemmes med den institutionelle og administrative virksomheds behov, som i praksis kan retfærdiggøre visse indskrænkninger af dette princip. Sådanne indskrænkninger skal dog være begrænsede og begrundet i tvingende krav til den institutionelle og administrative virksomhed og må ikke undergrave kernen i princippet om, at institutionerne skal respektere og anvende samtlige Fællesskabets officielle sprog.

87 Den Italienske Republik sondrer herved mellem tre forskellige situationer, der er omfattet af forordning nr. 1.

88 For det første kræver princippet om hensyntagen til den sproglige mangfoldighed størst mulig beskyttelse, når det drejer sig om kommunikationen mellem Unionens institutioner og borgere. På dette område knytter princippet sig nemlig til et grundlæggende demokratisk princip, hvis overholdelse navnlig kræver, at Fællesskabets retssubjekter — medlemsstater og europæiske borgere — har let adgang til Fællesskabets retsforskrifter og til de institutioner, der udsteder dem. Tekniske vanskeligheder, som en effektiv institution kan og skal overvinde, må ikke hindre, at der tages hensyn til den sproglige mangfoldighed.

89 For det andet er det, når det drejer sig om administrative procedurer, ligeledes af væsentlig betydning, at de berørte — medlemsstater eller borgere — kan forstå den institution eller det organ, de er i kontakt med. Det er derfor, at det foreskrives i artikel 3 i forordning nr. 1, at der som kommunikationssprog anvendes den berørtes sprog. I denne sammenhæng kan administrative hensyn ganske vist begrunde begrænsninger af de berørtes sproglige rettigheder (Domstolens dom af 9.9.2003, sag C-361/01 P, Kik mod KHIM, Sml. I, s. 8283, præmis 92-94). Det er dog i medfør af artikel 290 EF kun

Rådet, og ikke Kommissionen, der kan indføre en forskellig behandling af de officielle sprog ved at træffe et passende og forholdsmæssigt valg, der sikrer, at de europæiske borgere ikke udsættes for ubegrundet forskelsbehandling.

90 For det tredje kan Fællesskabets institutioner og organer i medfør af artikel 6 i forordning nr. 1 inden for rammerne af deres interne funktion vælge, og pålægge deres egne ansatte at anvende, et bestemt arbejdssprog. Selv om grundlæggende krav om effektivitet i det administrative arbejde kan begrunde, at der indføres et begrænset antal arbejdssprog, kan den interne sprogordning dog ikke være fuldstændig forskellig fra ordningen for institutionernes eksterne kommunikation. At vælge et eller flere interne arbejdssprog er derfor kun acceptabelt, hvis valget bygger på objektive og praktiske hensyn og ikke medfører uberettiget forskelsbehandling af Fællesskabets borgere. Procedurer for ansættelse af personale i en institution skal således give sikkerhed for, at alle, der har de kvalifikationer, som kræves for at bestride de stillinger, der skal besættes, kan deltage.

91 I det foreliggende tilfælde er Kommissionens offentliggørelse på kun tre sprog af meddelelserne om ledige stillinger som seniormanager ikke alene i strid med forordning nr. 1, men også med artikel 18, stk. 6, i Kommissionens forretningsorden og artikel 1d, stk. 1, og artikel 27 i vedtægten.

92 Kommissionen har begrundet denne foranstaltning ved at henvise til de vanskeligheder, som er forbundet med at oversætte sådanne meddelelser til de ni officielle sprog i de medlemsstater, der tiltrådte Fællesskabet den 1. maj 2004. Sådanne rent administrative og organisatoriske vanskeligheder kan imidlertid ikke begrunde den manglende oversættelse til de øvrige medlemsstaters officielle sprog, navnlig ikke når kapaciteten med hensyn til oversættelse til deres sprog ikke tidligere har givet anledning til problemer.

93 Den manglende oversættelse af meddelelserne om ledige stillinger til de nye medlemsstaters sprog havde, midlertidigt og som en overgangsforanstaltning, kunnet forsvares, hvis det var blevet gjort muligt for potentielle ansøgere fra de pågældende stater at gøre sig fyldestgørende bekendt med meddelelserne på anden måde. Den Italienske Republik finder, at ansøgerne i denne henseende må antages at være kvalificerede personer med væsentlige kognitive ressourcer, som gør det muligt for dem at være tilstrækkeligt underrettede. Det ville derfor have kompenseret for den midlertidige tilsidesættelse af Den Europæiske Unions sprogordning, hvis der i de nye medlemsstaters nationale presse var blevet indrykket en annonce om, at der var blevet offentliggjort en meddelelse om en ledig stilling, som ikke var oversat til de pågældende staters sprog, eller at Kommissionen havde tilsendt de samme staters nationale myndigheder oplysning herom.

94 At Kommissionen valgte at ophøre med at oversætte de pågældende meddelelser om ledige stillinger til samtlige officielle sprog bortset fra tre, var imidlertid en irrationel foranstaltning, idet den for at forhindre forskelsbehandling af de nye medlemsstaters sprog herved indførte endnu en forskelsbehandling til skade for størstedelen af de gamle medlemsstaters officielle sprog. Det initiativ, der blev taget for at råde bod på en forskelsbehandling, og som bestod i at øge antallet af forskelsbehandlede personer og sprog, forværrede således problemet i stedet for at løse det.

95 Det samme irrationelle valg indebar ligeledes en krænkelse af proportionalitetsprincippet, idet det gav en begrænset gruppe sprog, nemlig tysk, engelsk og fransk, en fordel og en fortrinsstilling. Ganske vist gør artikel 6 i forordning nr. 1 det muligt for institutionerne at fastsætte de nærmere regler for Fællesskabets sprogordning i deres forretningsorden. Det angives imidlertid ikke i nogen skreven retsforskrift, at ovennævnte tre sprog er Kommissionens interne arbejdssprog. Desuden er de meddelelser om ledige stillinger, hvortil der henvises i vedtægtens artikel 29, stk. 2, ikke omfattet af en institutions interne sprogordning. At Kommissionen eventuelt anvender et begrænset antal sprog i sine interne procedurer, kan derfor hverken have nogen indvirkning på Fællesskabets sprogordning, således som den er fastsat af Rådet i henhold til artikel 290 EF, eller på de nærmere regler vedrørende ansættelse af personale ved institutionerne.

96 I replikken har Den Italienske Republik tilføjet, at den situation, udvidelsen af Unionen den 1. maj 2004 førte til, ikke kan begrunde, at medlemsstaternes sprog retligt behandles ringere på grundlag af en intern organisatorisk foranstaltning. Udvidelsen kunne højst have begrundet en forskellig behandling af de nye medlemsstaters sprog udelukkende i en overgangsperiode efter enstemmig beslutning i Rådet i henhold til artikel 290 EF. Da der ikke foreligger en sådan forudgående rådsbeslutning, er den omtvistede kommissionsforanstaltning behæftet med en fuldstændig mangel på kompetence og må derfor erklæres for ulovlig. Afgørelsen er ikke lovlig, blot fordi den er vedtaget af kommissærkollegiet og ikke af et af Kommissionens generaldirektorater, da det i det foreliggende tilfælde ikke drejer sig om et bestemt kommissionsorgans kompetence, men om selve Kommissionens kompetence.

97 Kongeriget Spanien har for det første anført, at Kommissionen var inkompetent, idet Rådet ikke havde vedtaget nogen foranstaltning, der gav Kommissionen ret til at vedtage afgørelsen og gennemføre den. De alvorlige følger, afgørelsen indebærer, kan ikke accepteres uden en forudgående rådsbeslutning, der ville være retsgrundlaget for de foranstaltninger, Kommissionen vedtog.

98 For det andet har Kongeriget Spanien anført, at afgørelsen er utilstrækkeligt begrundet. Kongeriget Spanien finder ligesom Den Italienske Republik, at kapacitetsproblemerne med hensyn til oversættelse til de nye medlemsstaters sprog ikke kan begrunde, at meddelelser om ledige stillinger ikke længere skal oversættes til samtlige sprog bortset fra tre. Det har tilføjet, at da meddelelserne om ledige stillinger skulle oversættes, om end kun delvis, til samtlige sprog med henblik på at indrykke annoncer i pressen, var der intet til hinder for, at de også blev offentliggjort på samtlige sprog i *Den Europæiske Unions Tidende*. Endelig har Kongeriget Spanien understreget, at meddelelserne om ledige stillinger i dette tilfælde var rettet til ansøgere fra samtlige medlemsstater og ikke kun til ansøgere fra de nye medlemsstater.

99 For det tredje har Kongeriget Spanien tilsluttet sig de argumenter, Den Italienske Republik har fremsat, og hvorefter offentliggørelsen af de af afgørelsen omfattede meddelelser om ledige stillinger på kun tre sprog giver disse sprog en fortrinsstilling i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling og proportionalitetsprin-

cippet. Dette gælder ifølge Kongeriget Spanien så meget mere, som Kommissionen ikke har angivet nogen begrundelse for, hvorfor det var de nævnte tre sprog, valget faldt på.

100 Endelig kan der efter Kongeriget Spaniens opfattelse, i modsætning til hvad Kommissionen har hævdet, ikke drages nogen parallel mellem den foreliggende sag og den, der førte til dommen i sagen Spanien mod Eurojust, nævnt i præmis 20 ovenfor. De af Eurojust udsendte meddelelser om ledige stillinger, som var anfægtet i sidstnævnte sag, var nemlig alle blevet offentliggjort på samtlige sprog. Alle de berørte havde derfor været ligestillede uanset nationalitet. I det foreliggende tilfælde, derimod, ville en spanier, der ønskede at ansøge om stillingen som generaldirektør for OLAF, have været nødsaget til en bestemt dag at læse én bestemt spansk avis, eftersom det ikke kan kræves af nogen, at de læser udgaver af *Den Europæiske Unions Tidende* på andre sprog end deres modersmål. At meddelelsen om den ledige stilling kun blev offentliggjort i den tyske, den engelske og den franske udgave af *Den Europæiske Unions Tidende*, er derfor efter Kongeriget Spaniens opfattelse i sig selv tilstrækkeligt til at medføre, at meddelelsen annulleres. Desuden havde Eurojust ikke angivet nogen begrundelse for den sproglige forskelsbehandling, organets indkaldelser af ansøgninger indebar. I det foreliggende tilfælde er der derimod givet en begrundelse for den udelukkelse af visse sprog, Kommissionen traf afgørelse om, hvorefter der ikke er tilstrækkelig kapacitet til rådighed til at oversætte meddelelser om ledige stillinger til de nye medlemsstaters sprog. Denne begrundelse indebærer imidlertid ikke, at den omtvistede foranstaltning er passende og forholdsmæssig.

101 Republikken Letland har tilsluttet sig Den Italienske Republiks argumentation og gjort gældende, at afgørelsen udgør en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, princippet om forbud mod forskelsbehandling og proportionalitetsprincippet.

102 Republikken Letland har for det første gjort gældende, at personer, der ønsker at ansøge om stillinger som seniormanager i Kommissionen, på baggrund af artikel 4 og 5 i forordning nr. 1 med rimelighed kan forvente, at de relevante meddelelser om ledige stillinger offentliggøres på samtlige officielle sprog i *Den Europæiske Unions Tidende*. Afgørelsen selv blev imidlertid ikke offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* med henblik på at underrette potentielle ansøgere med et andet modersmål end tysk, engelsk og fransk om, at de i fremtiden kun kunne læse meddelelser om ledige stillinger

som seniormanager i de udgaver af *Den Europæiske Unions Tidende*, der offentliggøres på disse tre sprog. Denne situation indebærer en krænkelse af retssikkerhedsprincippet.

103 For det andet har Republikken Letland anført, at den omstændighed, at Kommissionens meddelelser om ledige stillinger som seniormanager kun offentliggøres på engelsk, fransk og tysk, giver visse medlemsstaters borgere en uberettiget fordel i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling. Republikken Letland har herved anført, at skønt der i hverken den grundlæggende fællesskabsret eller retspraksis henvises direkte til et princip om ligestilling af sprogene, følger et sådant princip som et særligt aspekt af forbuddet mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet af artikel 12 EF, eftersom kendskabet til et sprog er direkte knyttet til det nationale tilhørsforhold. Desuden blev det ikke udelukket i dommen i sagen Kik mod KHIM, præmis 89 ovenfor, at der findes et princip om ligestilling af sprogene, og et sådant princip følger ligeledes af artikel 1 i forordning nr. 1 og artikel 314 EF.

104 For det tredje finder Republikken Letland, at økonomiske betragtninger eller eventuelle problemer vedrørende oversættelseskapaciteten ikke kan begrunde, at sprogene forskelsbehandles. Desuden er Kommissionens argumenter vedrørende omkostningerne tvivlsomme, idet det krævede tilsvarende menneskelige og økonomiske ressourcer at oversætte og indrykke annoncerne i medlemsstaternes nationale presse. I øvrigt kunne Kommissionen have undgået overbelastning af sin oversættelsestjeneste, hvis den havde valgt ikke at oversætte andre, mindre betydningsfulde tekster til samtlige sprog, såsom individuelle beslutninger, der kun vedrører en enkelt person. Endelig burde Kommissionen have draget nytte af sine erfaringer i forbindelse med de foregående udvidelser af Unionen og i tide truffet forberedelser med henblik på at sikre sig og styrke de ressourcer, det ville kræve at løse eventuelle problemer med hensyn til oversættelseskapaciteten som følge af udvidelsen i 2004.

105 Endelig finder Republikken Letland, at også proportionalitetsprincippet er blevet krænket i det foreliggende tilfælde. Kommissionen gjorde ikke alt, hvad der var muligt, for at begrænse de ulemper, den manglende offentliggørelse af de omtvistede meddelelser om ledige stillinger på samtlige officielle sprog gav anledning til. Hvad dette angår var det hverken tilstrækkeligt at vælge at offentliggøre de nævnte

meddelelser i *Den Europæiske Unions Tidende* på Unionens tre mest anvendte sprog eller at indrykke annoncer i den nationale presse på de øvrige sprog. Den nationale presse kan ikke sidestilles med *Den Europæiske Unions Tidende*. I det mindste kunne Kommissionen, samtidig med at der blev indrykket annoncer i medlemsstaternes aviser, have offentliggjort en generel beskrivelse af hver enkelt stilling, der skulle besættes, i de øvrige udgaver af *Den Europæiske Unions Tidende* med en bemærkning om, at alle de dermed forbundne oplysninger var tilgængelige i den tyske, den engelske og den franske udgave.

106 Kommissionen har anført, at Den Italienske Republiks argumentation er en næsten ordret gengivelse af nogle af de betragtninger, generaladvokat Poiares Maduro fremsatte i sit forslag til afgørelse forud for dommen i sagen Spanien mod Eurojust, nævnt i præmis 20 ovenfor (Sml. I, s. 2079). Kommissionen har fremhævet, at nævnte sag og den foreliggende er forskellige med hensyn til realiteten, idet det — i modsætning til hvad der var tilfældet i den sag, generaladvokat Poiares Maduros forslag til afgørelse forud for dommen i sagen Spanien mod Eurojust drejede sig om — ikke angives i den anfægtede afgørelse og meddelelse om en ledig stilling, at der kræves kendskab til bestemte fællesskabssprog. Ikke desto mindre følger det efter Kommissionens opfattelse af en omhyggelig og fuldstændig gennemgang af generaladvokat Poiares Maduros forslag til afgørelse forud for dommen i sagen Spanien mod Eurojust, at den fremgangsmåde, Kommissionen fulgte i det foreliggende tilfælde, og som var tilstrækkeligt tidsbegrænset og i fuld overensstemmelse med den for Kommissionen gældende sprogordning, må anses for at være i overensstemmelse med princippet om sproglig mangfoldighed og dermed berettiget, passende og forholdsmæssig.

107 Kommissionen har anført, at offentliggørelsen af en meddelelse om en ledig stilling som seniormanager i det væsentlige har til formål at underrette et begrænset antal særligt kvalificerede ansøgere om, at en sådan stilling, der kræver en række specifikke kvalifikationer og en betydelig erhvervsmæssig erfaring, er ledig. Meddelelsen er rettet udadtil og kan anfægtes af eksterne ansøgere. Men den må samtidig betragtes som en foranstaltning, der er truffet i tjenestens interesse, og som er mere direkte knyttet til Kommissionens interne organisation. I den forstand er den et udadrettet udtryk for en række interne administrative foranstaltninger, Kommissionen har truffet for at kunne fungere bedst muligt. Meddelelser af denne art er derfor ikke omfattet af Kommissionens forbindelser med omverdenen.

108 Heraf følger efter Kommissionens opfattelse, at hverken afgørelsen eller meddelelsen om den ledige stilling udgør retsakter, der skal offentliggøres på samtlige officielle sprog i medfør af artikel 4 i forordning nr. 1. Mere generelt fremgår det af retspraksis, at forordning nr. 1 ikke finder anvendelse på forholdet mellem institutionerne og deres ansatte. Dette gælder efter Kommissionens opfattelse ligeledes for ansøgerne til en udvælgelsesprøve, der tilrettelægges af en institution, idet sådanne ansøgere i retspraksis altid er blevet behandlet på samme måde som institutionernes tjenestemænd og øvrige ansatte.

109 Ifølge Kommissionen giver institutionernes interne sprogordning, for hvilken meddelelser om ledige stillinger er en ekstern forlængelse, ikke tjenestemanden eller ansøgeren til en udvælgelsesprocedure ret til at anvende et af denne valgt sprog som led i sit arbejdsmæssige forhold til den pågældende institution. Af særlig betydning i forbindelse med kommunikationen med institutionen og dens personale eller med eksterne ansøgere er det derimod, at de pågældende tjenestemænd eller ansøgere kan gøre sig fyldestgørende bekendt med de bestemmelser, som berører dem.

110 Den særlige situation, som ansøgere, der er berørt af en meddelelse om en udvælgelsesprøve eller af en meddelelse om en ledig stilling af samme art som den anfægtede, befinder sig i, gør det efter Kommissionens opfattelse berettiget at anvende arbejdssprog, som den pågældende institution har valgt, under udvælgelsesprocedurerne. I den henseende er det den nødvendige forbindelse mellem de anvendte sprog og de kvalifikationer, der kræves for at varetage de pågældende funktioner, samt det forhold, at de potentielle ansøgeres retlige interesser ikke påføres urimelig skade, der udgør grænsen for institutionens skøn.

111 Ifølge Kommissionen kan en institution ved udøvelsen af sit skøn ligeledes kræve, at ansøgerne til en stilling har kendskab til bestemte officielle sprog, alt efter hvilke objektive krav tjenesten rejser. Det skete imidlertid ikke i det foreliggende tilfælde, idet meddelelsen om den ledige stilling ikke indeholdt noget særligt krav om kendskab til et af de tre arbejdssprog i Kommissionen, hvorpå den blev offentliggjort. I meddelelsen krævedes det kun, at ansøgningsdokumenterne var affattet på et af de nævnte sprog. Meddelelsen om den ledige stilling kunne derfor ikke i sig selv på nogen måde skade de

potentielle ansøgeres interesser for så vidt angår deres sprogkundskaber. Efter Kommissionens opfattelse havde denne i betragtning af karakteren af de funktioner og opgaver, som skal varetages af generaldirektøren for OLAF, og som kræver evne til at arbejde i et komplekst, multikulturelt miljø, fuld ret til at kræve, at ansøgerne til stillingen havde kendskab til et af de tre sprog, der anvendes til kommunikation inden for institutionen. Der er således en klart påviselig forbindelse mellem anvendelsen af de tre nævnte sprog og de specifikke kvalifikationer, der kræves for at varetage de pågældende funktioner, således som de beskrives i meddelelsen om den ledige stilling.

112 Under alle omstændigheder er der ifølge Kommissionen ikke noget bevis for, at de ansøgere, som var berørt af meddelelsen om den ledige stilling, har lidt nogen reel skade som følge af, at meddelelsen kun blev offentliggjort på tre sprog. Offentliggørelsen skete på hele Den Europæiske Unions område, herunder i Italien, og enhver italiensk borger, der opfyldte de krav, som var angivet i meddelelsen om den ledige stilling, kunne have indgivet en ansøgning. Faktisk var italienske statsborgere talmæssigt meget velrepræsenterede blandt de modtagne ansøgninger, idet de udgjorde ca. 14% af det samlede antal ansøgere, og kun fra ét andet unionsland var der lidt flere ansøgere. Desuden var de italienske ansøgere ikke blot langt talrigere end de tysksprogede, de udgjorde endog en over tre gange så stor andel som de engelsksprogede. Kommissionen har udledt af disse data, at sprogfaktoren ikke havde nogen indvirkning på indgivelsen af ansøgninger, og at den ikke kan have virket afskrækkende på europæiske borgere med et andet modersmål end de sprog, hvorpå meddelelsen om den ledige stilling blev offentliggjort. Endvidere har Kommissionen ikke modtaget nogen klage over den valgte sprogordning, hvilket giver grundlag for at konkludere, at de ansøgere, der var berørt af meddelelsen om den ledige stilling, ikke har været udsat for nogen forskelsbehandling på grundlag af deres sprog eller nationalitet.

113 Endelig har Kommissionen anført, at den pragmatiske fremgangsmåde, der på baggrund af de velkendte problemer med hensyn til oversættelse blev valgt i det foreliggende tilfælde, i vid udstrækning var begrundet i hensynet til institutionens effektivitet og funktion, og at den ikke synes at adskille sig for meget fra den, der beskrives i præmis 92-94 i dommen i sagen Kik mod KHIM, nævnt i præmis 89 ovenfor.

Rettens bemærkninger

114 For det første bemærkes, at afgørelsen kun gælder for eksterne offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* af meddelelser om ledige stillinger som seniormanager.

115 For det andet foreskriver ingen bestemmelse og intet princip i fællesskabsretten, at sådanne offentliggørelser altid skal foretages på samtlige officielle sprog.

116 Det er ganske vist rigtigt, at sådanne stillinger potentielt kan interessere ansøgere fra enhver medlemsstat. Således som Domstolen tidligere har fastslået, kan de mange henvisninger i EF-traktaten til sprogbrug i Den Europæiske Union, herunder bl.a. artikel 290 EF og 314 EF, som Den Italienske Republik og intervenienterne har påberåbt sig, dog ikke betragtes således, at de er udtryk for et generelt fællesskabsretligt princip, der sikrer enhver borger en ret til, at alt, hvad der kan berøre hans interesser, under alle omstændigheder skal være affattet på hans sprog (dommen i sagen Kik mod KHIM, nævnt i præmis 89 ovenfor, præmis 82).

117 Et sådant princip, der ville medføre, at institutionerne var forpligtet til altid at offentliggøre de pågældende meddelelser om en ledig stilling i *Den Europæiske Unions Tidende* på samtlige officielle sprog, kan heller ikke udledes af forordning nr. 1. Det er nemlig blevet fastslået, at denne forordning ikke finder anvendelse på forholdet mellem institutionerne og deres tjenestemænd og øvrige ansatte, idet der i forordningen kun fastsættes den sprogordning, der gælder for forholdet mellem Det Europæiske Fællesskabs institutioner og en medlemsstat eller en person, som er undergivet en medlemsstats jurisdiktion (Rettens dom af 5.10.2005, sag T-203/03, Rasmussen mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 279, og II, s. 1287, præmis 60).

118 For så vidt angår anvendelsen af vedtægtens bestemmelser, herunder bestemmelserne om ansættelse ved en institution, er Fællesskabernes tjenestemænd og øvrige ansatte samt ansøgere til sådanne stillinger kun undergivet Fællesskabernes jurisdiktion. Desuden kan Fællesskabets institutioner ifølge artikel 6 i forordning nr. 1 i deres forretningsorden fastsætte de nærmere regler for ordningen på det sproglige område (jf. i denne retning Rettens dom af 7.2.2001, sag T-118/99, Bonaiti Brighina mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 25, og II, s. 97, præmis 13).

119 Begrundelsen for, at Fællesskabets tjenestemænd og øvrige ansatte og ansøgere til sådanne stillinger er ligestillede med hensyn til den sprogordning, der finder anvendelse, er, at sådanne ansøgere kun optager forbindelse med en fællesskabsinstitution for at opnå en stilling som tjenestemand eller ansat på anden måde, for hvilken der, som anført nedenfor, kræves visse sprogkundskaber, som kan være foreskrevet i de fællesskabsbestemmelser, der gælder for besættelsen af den pågældende stilling.

120 Heller ikke i artikel 18 i Kommissionens forretningsorden, som Den Italienske Republik ligeledes har påberåbt sig, fastsættes der en forpligtelse til altid at offentliggøre meddelelser om ledige stillinger i Kommissionen på samtlige sprog. Denne artikel er irrelevant i det foreliggende tilfælde, idet den ifølge sin egen ordlyd kun gælder for de akter, der er omhandlet i artikel 249 EF og artikel 161 EA, og ikke for akter, såsom meddelelser om ledige stillinger, som Kommissionen vedtager som ansættelsesmyndighed som omhandlet i de relevante bestemmelser i vedtægten.

121 Endelig foreskrives det heller ikke i nogen bestemmelse i vedtægten, at meddelelser om ledige stillinger skal offentliggøres på samtlige officielle sprog, og ansættelsesmyndigheden kan desuden ifølge vedtægtens artikel 29, stk. 2, fastsætte den procedure, den finder er hensigtsmæssig ved ansættelse af seniormanagere.

122 I det foreliggende tilfælde havde Kommissionen derfor ret til at vedtage afgørelsen med henblik på inden for rammerne af den beføjelse, den tillægges i artikel 6 i forordning nr. 1 og artikel 29, stk. 2, i vedtægten, at løse spørgsmålet om, på hvilke sprog eksterne offentliggørelser af meddelelser om ledige stillinger som seniormanager skal foretages, hvilket spørgsmål som tidligere nævnt udgør et aspekt af procedurerne for ansættelse af personale i denne kategori. Det er derfor med urette, at Den Italienske Republik og intervenienterne har påberåbt sig, at Kommissionen ikke havde kompetence til at vedtage afgørelsen.

123 For det tredje bemærkes med hensyn til spørgsmålet om den angiveligt utilstrækkelige begrundelse for afgørelsen, som Kongeriget Spanien har rejst, men som det under alle omstændigheder påhviler Retten at undersøge, endog af egen drift, at begrundelsespligtens omfang afhænger af, hvilken retsakt der er tale om, og at begrundelsen, når der er tale om almengyldige retsakter, kun behøver at angive de samlede omstændigheder, der har ført til, at retsakten er blevet udstedt, og de generelle formål, den skal opfylde (Domstolens dom af 13.3.1968, sag 5/67, Beus, Sml. 1965-1968, s. 469, org.ref.: Rec. s. 125, på s. 143, og af 19.11.1998, sag C-284/94, Spanien mod Rådet, Sml. I, s. 7309, præmis 28).

124 I det foreliggende tilfælde opfylder afgørelsen ovennævnte krav til begrundelsen, eftersom der i denne angives de samlede omstændigheder, som har ført til, at retsakten er blevet udstedt, og de generelle formål, den skal opfylde, idet der henvises til den oversættelseskapacitet, som er til rådighed i Kommissionens Generaldirektorat for Oversættelse. Det fremgår klart af afgørelsen og de dokumenter, hvortil der henvises i den (jf. præmis 5-7, 14 og 15 ovenfor), at afgørelsen på grund af knapheden på oversættelsesressourcer tager sigte på at mindske efterspørgslen efter oversættelse, således at den kapacitet, som er til rådighed, ikke overskrides.

125 Det er med urette, at Den Italienske Republik og intervenienterne i den forbindelse har påberåbt sig, at der ikke er sammenhæng mellem knapheden på ressourcer til oversættelse til de nye medlemsstaters sprog og den manglende oversættelse af meddelelserne om ledige stillinger som seniormanager til alle de gamle medlemsstaters sprog.

126 I den udgave af afgørelsen, som er bilagt stævningen, og Kommissionens dokument PERS(2004) 203, hvori der henvises til den udgave af afgørelsen, der findes i protokollen for Kommissionens 1678. møde, henvises der nemlig generelt til henholdsvis »den oversættelseskapacitet, som er til rådighed i Generaldirektoratet for Oversættelse«, og »den forøgede arbejdsbyrde«, der påhviler dette generaldirektorat, og ikke kun til kapaciteten med hensyn til oversættelse til de nye sprog. At der i ovennævnte to dokumenter henvises til dokument SEC(2004) 638/6 af 26. maj 2004, der vedrører kapaciteten med hensyn til oversættelse til de nye officielle sprog, kan ikke lede til en anden konklusion, da dette ikke er den eneste begrundelse for den ved afgørelsen trufne foranstaltning.

127 For det fjerde bemærkes, at selv om Kommissionen kan træffe de foranstaltninger, den finder passende, med henblik på at regulere forskellige aspekter af proceduren for ansættelse af seniormanagere, må de pågældende foranstaltninger dog ikke føre til, at ansøgerne til en given stilling forskelsbehandles på grundlag af sprog.

128 Dels forbydes en sådan forskelsbehandling udtrykkeligt i vedtægtens artikel 1d, stk. 1, ligesom det i samme artikels stk. 6 fastslås, at princippet om ligebehandling og princippet om proportionalitet skal overholdes, og at enhver fravigelse af disse principper derfor skal være begrundet objektivt og rimeligt og under henvisning til legitime målsætninger af almen interesse inden for rammerne af personalepolitikken.

129 Dels er også vedtægtens artikel 27 til hinder for, at ansættelsesmyndigheden stiller krav om, at ansøgerne til en stilling har indgående kendskab til et bestemt officielt sprog, hvis dette sprogkrav er ensbetydende med, at den pågældende stilling forbeholdes en bestemt nationalitet, uden at dette er begrundet i hensyn, der vedrører tjenestens funktion (Domstolens dom af 4.3.1964, sag 15/63, Lassalle mod Parlamentet, Sml. 1954-1964, s. 459; org.ref.: Rec. s. 57, på s. 73 og 74).

130 Når Kommissionen derfor beslutter kun at offentliggøre den fulde tekst til en meddelelse om en ledig stilling som seniormanager på visse sprog i *Den Europæiske Unions Tidende*, skal den for at undgå, at de ansøgere, en sådan meddelelse potentielt kan interessere, forskelsbehandles på grundlag af sprog, træffe passende foranstaltninger til at gøre alle de nævnte ansøgere bekendt med, at den pågældende meddelelse om en ledig stilling findes, og i hvilke udgaver den er offentliggjort i sin helhed.

131 Er denne betingelse er opfyldt, indebærer offentliggørelsen af en meddelelse om en ledig stilling i den i afgørelsen omhandlede kategori på kun et begrænset antal sprog i *Den Europæiske Unions Tidende* ikke, at de forskellige ansøgere forskelsbehandles, hvis det står klart, at de behersker mindst ét af disse sprog tilstrækkelig godt til, at det gør det muligt for dem at gøre sig fyldestgørende bekendt med indholdet af meddelelsen.

132 I den forbindelse henvises til den retspraksis, hvorefter det ikke udgør en tilsidesættelse af den pågældendes rettigheder, at dokumenter, som forvaltningen fremsender til en af sine tjenestemænd, er affattet på et andet sprog end tjenestemandens modersmål eller det første fremmedsprog, denne har valgt, hvis tjenestemanden behersker det af forvaltningen anvendte sprog tilstrækkelig godt til, at han let kan gøre sig fyldestgørende bekendt med indholdet af de pågældende dokumenter (jf. i denne retning dommen i sagen Rasmussen mod Kommissionen, nævnt i præmis 117 ovenfor, præmis 62-64). Denne konklusion har også gyldighed, når der er tale om en retsakt, der er henvendt til samtlige tjenestemænd eller til ansøgerne til en udvælgelsesprocedure, såsom meddelelsen om den ledige stilling.

133 Det bemærkes ligeledes, at enhver ansøger til en ansættelsesprocedure ifølge vedtægtens artikel 28, litra f), skal bevise, at han har indgående kundskaber i et af Fællesskabernes sprog og tilfredsstillende kundskaber i et andet af Fællesskabernes sprog i det omfang, dette er nødvendigt for hans hverv. Dette er de nødvendige mindstekrav til sprogkundskaber ved ansættelse af tjenestemænd i Fællesskaberne, og institutionerne kan i påkommende tilfælde fastsætte strengere sprogkrav med henblik på besættelsen af en given stilling (jf. i denne retning dommen i sagen Pappas mod Regionsudvalget, nævnt i præmis 43 ovenfor, præmis 85).

134 Når tjenesten eller stillingen kræver det, har den pågældende institution derfor ret til at fastsætte, i hvilke sprog der kræves indgående eller tilfredsstillende kundskaber (jf. modsætningsvis dommen i sagen Lassalle mod Parlamentet, nævnt i præmis 129 ovenfor, org.ref.: Rec. s. 73 og 74; jf. også generaladvokat Lagranges forslag til afgørelse forud for denne dom, org.ref.: Rec. s. 77, på s. 94). I sidstnævnte tilfælde indebærer det ikke forskelsbehandling af ansøgerne, at den pågældende meddelelse om en ledig stilling kun foreligger på de nævnte sprog, eftersom de alle skal beherske mindst ét af disse sprog.

135 Derimod kan offentliggørelse af meddelelsen om den ledige stilling i *Den Europæiske Unions Tidende* på kun visse fællesskabssprog, skønt personer, der kun har kendskab til andre fællesskabssprog, også har ret til at ansøge, indebære, at denne kategori af potentielle ansøgere forskelsbehandles, medmindre der er truffet andre foranstaltninger, der skal gøre det muligt for de pågældende at gøre sig fyldestgørende bekendt med meddelelsens indhold.

136 I denne situation vil de pågældende ansøgere nemlig være ringere stillet end de øvrige ansøgere, da de ikke vil kunne gøre sig fyldestgørende bekendt med de krav, der stilles i meddelelsen om den ledige stilling, og med de betingelser og procedurebestemmelser, der gælder for ansættelsen. Et sådant kendskab er en nødvendig forudsætning for, at de kan udforme deres ansøgning bedst muligt med henblik på at maksimere deres muligheder for at blive udvalgt til den pågældende stilling.

137 I det foreliggende tilfælde angives det i afgørelsen, at eksterne offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* af meddelelser om ledige stillinger som seniormanager fremover kun vil blive foretaget på tysk, engelsk og fransk. Det udelukkes således i afgørelsen, at den fulde tekst til de pågældende meddelelser om ledige stillinger vil blive offentliggjort i de udgaver af *Den Europæiske Unions Tidende*, der publiceres på de øvrige fællesskabssprog, og det bestemmes hverken i den, at der i de nævnte andre udgaver skal offentliggøres en notits med oplysning om, at der findes en sådan meddelelse, og at den fulde tekst kan læses i den tyske, den engelske og den franske udgave, eller at der skal træffes andre tilsvarende foranstaltninger.

138 Ligeledes i betragtning af, at afgørelsen selv ikke er blevet offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* med henblik på at gøre læserne af andre udgaver end den tyske, den engelske og den franske opmærksomme på den væsentlige ændring af praksis, der således er foretaget, er der en betydelig fare for, at potentielle ansøgere med et andet modersmål end de tre sprog, hvortil der henvises i afgørelsen, slet ikke bliver oplyst om, at der findes en meddelelse om en ledig stilling, som kunne interessere dem. Selv om sådanne ansøgere behersker mindst et af sprogene tysk, engelsk og fransk, kan det ikke forudsættes, at de læser en anden udgave af *Den Europæiske Unions Tidende* end den, der offentliggøres på deres modersmål.

139 Endvidere henvises der i afgørelsen generelt til alle procedurer for ansættelse af seniormanagere i Kommissionen. Da hverken afgørelsen eller meddelelsen om den ledige stilling indeholder en sådan angivelse, kan det ikke forudsættes, at det altid er nødvendigt at have kendskab til tysk, engelsk eller fransk for at bestride sådanne stillinger. Dette bevises af, at der i meddelelsen om den ledige stilling, som netop vedrører en stilling i denne kategori, kun stilles krav om »indgående kendskab til et af Den Europæiske Unions officielle sprog og tilfredsstillende kendskab til et andet af disse sprog«.

140 At det bestemmes i dokument SEC(2004) 638/6 og meddelelsen om den ledige stilling, at udvælgelsesprocedurerne for stillinger som seniormanagere kun skal gennemføres på tysk, engelsk og fransk, således som Kommissionen har påberåbt sig, kan ikke lede til en anden konklusion. Hvis Kommissionen af legitime grunde, der vedrører tjenestens funktion, finder, at det er nødvendigt at beherske mindst et af de ovennævnte sprog, påhviler det den at indsætte en bestemmelse herom i meddelelserne om ledige stillinger i denne kategori. Da dette ikke skete i det foreliggende tilfælde, må argumentet forkastes, idet det er ufornødent at tage stilling til, hvilke følger det har for udvælgelsesprocedurernes lovlighed at begrænse de sprog, der skal anvendes under disse procedurer.

141 Med hensyn til meddelelser om ledige stillinger som seniormanager, der ikke kræver kendskab til mindst ét af de ovennævnte tre sprog, foreskrives der ikke nogen foranstaltninger i afgørelsen, der vil gøre det muligt for potentielle ansøgere, som ikke behersker mindst ét af disse sprog, at gøre sig fyldestgørende bekendt med indholdet af

meddelelserne, der kun foreligger på de pågældende tre sprog. Det foreskrives ikke engang, at sådanne ansøgere skal kunne henvende sig til Kommissionen for at få en oversættelse af den meddelelse om en ledig stilling, der er tale om.

142 Det følger af det foregående i det hele, at anvendelsen af afgørelsen kan indebære, at ansøgerne til en udvælgelsesprøve forskelsbehandles på grundlag af sprog.

143 Kommissionen har imidlertid anført, at muligheden for en sådan forskelsbehandling er temmelig teoretisk. De tre sprog, der udpeges i afgørelsen, er Kommissionens interne arbejdssprog, og personer, som er interesserede i de stillinger, der er tale om, og som nødvendigvis er højt kvalificerede, vil uden tvivl have kendskab til mindst et af dem. Desuden var vedtagelsen af afgørelsen på grund af knapheden på oversættelseskapacitet begrundet i hensynet til Kommissionens effektivitet og funktion.

144 Denne argumentation kan ikke tiltrædes. Hvad for det første angår det forhold, at de tre sprog, der udpeges i afgørelsen, er Kommissionens interne arbejdssprog, fremgår det af retspraksis, at en institution ikke kan indskrænke sig til at rette en individuel afgørelse til en tjenestemand, der kun er affattet på et af disse arbejdssprog, men at den skal sikre sig, at den pågældende tjenestemand behersker det anvendte sprog tilstrækkeligt godt, og at institutionen i modsat fald skal forsyne vedkommende med en oversættelse (jf. i denne retning Rettens dom af 23.3.2000, sag T-197/98, Rudolph mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 55, og II, s. 241, præmis 45-47, og dommen i sagen Bonaiti Brighina mod Kommissionen, nævnt i præmis 118 ovenfor, præmis 20 og 21).

145 På baggrund af denne retspraksis, som ved analogi ligeledes er anvendelig på ansøgerne til en ansættelsesprocedure, kan en institution i meddelelser om sine ledige stillinger

ikke alene anvende de interne arbejdssprog, men skal sikre sig, at alle potentielle ansøgere har mulighed for at gøre sig fyldestgørende bekendt med de pågældende meddelelsers eksistens og indhold.

146 Under alle omstændigheder vedrører afgørelsen kun eksterne offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*, som på grund af selve deres art ligeledes henvender sig til personer uden for Kommissionen, for hvem det forhold, at de til offentliggørelsen valgte sprog er Kommissionens interne arbejdssprog, er irrelevant.

147 Endvidere er det ganske vist korrekt, at stillinger som seniormanager nødvendigvis er henvendt til særligt kvalificerede ansøgere, og at det derfor er sandsynligt, at flere ansøgere med et andet modersmål end tysk, engelsk eller fransk har tilfredsstillende kundskaber i et af disse tre sprog, da der i Europa er et ret udbredt kendskab til dem. Denne omstændighed er imidlertid ikke tilstrækkelig til at gøre den ved afgørelsen trufne foranstaltning berettiget.

148 Selv om dette er tilfældet, er dette nemlig ikke ensbetydende med, at de pågældende ansøgere læser *Den Europæiske Unions Tidende* på disse tre sprog og ikke på deres modersmål. Under alle omstændigheder kan det ikke lægges til grund, at alle, der besidder de kvalifikationer, som er nødvendige for at bestride stillinger som seniormanager, har kendskab til tysk, engelsk eller fransk.

149 Endelig må argumentet vedrørende Kommissionens effektivitet og funktion også forkastes. Sådanne hensyn kan ikke begrunde forskelsbehandling, der er forbudt ifølge vedtægten. Således som det fremgår af vedtægtens artikel 1d, stk. 6, kan fravigelser af ligebehandlings- og proportionalitetsprincippet kun begrundes i »legitime målsætninger af almen interesse inden for rammerne af personalepolitikken«, såsom de i bestemmelsens andet punktum anførte foranstaltninger vedrørende en obligatorisk pensionsalder eller en minimumsalder for tildeling af alderspension. Hensigtsmæssig

forvaltning af oversættelseskapaciteten er ikke omfattet af personalepolitikken i den i vedtægten anvendte betydning.

150 Det følger af de foranstående betragtninger som helhed, at Kommissionen ved at vedtage afgørelsen tilsidesatte vedtægtens artikel 1d. Desuden tilsidesatte den indirekte vedtægtens artikel 27, idet den indførte foranstaltning kan stille ansøgere af visse nationaliteter gunstigere i forbindelse med procedurer for ansættelse af seniormanagere, nemlig ansøgere fra lande, hvor tysk, engelsk eller fransk tales som modersmål, og skade i det mindste en del af de ansøgere, der er statsborgere i de øvrige medlemsstater.

151 Afgørelsen må følgelig annulleres. Meddelelsen om den ledige stilling, der blev offentliggjort i henhold til afgørelsens bestemmelser, må ligeledes annulleres. Ganske vist indrykkede Kommissionen annoncer affattet på alle de øvrige sprog i medlemsstaternes nationale presse for at gøre interesserede opmærksomme på offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling i *Den Europæiske Unions Tidende*, hvortil der blev henvist for mere udførlige oplysninger.

152 Selv om det antages, at det for at gøre ansøgere med et andet modersmål end tysk, fransk eller engelsk opmærksomme på eksistensen af meddelelsen om den ledige stilling var tilstrækkeligt at indrykke ovennævnte annoncer, undlod Kommissionen imidlertid at træffe foranstaltninger med henblik på også at give de af de pågældende ansøgere, som ikke behersker nogen af de nævnte tre sprog, mulighed for at gøre sig bekendt med det eksakte indhold af meddelelsen. De eneste faktiske omstændigheder, Kommissionen har påberåbt sig, nemlig at den ikke har modtaget klager fra nogen ansøgere over dette, og at italienske ansøgere talmæssigt var meget velrepræsenterede blandt de modtagne ansøgninger, er ikke i sig selv tilstrækkelige til, at det kan fastslås, at førnævnte undladelse fra Kommissionens side ikke kunne skade visse ansøgeres rettigheder.

153 På baggrund af de foranstående betragtninger i det hele må sagsøgeren gives medhold, og afgørelsen og meddelelsen om den ledige stilling annulleres.

Sagens omkostninger

154 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Endvidere bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, ifølge reglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, deres egne omkostninger.

155 I det foreliggende tilfælde har Kommissionen tabt sagen. Den Italienske Republik har imidlertid ikke nedlagt nogen påstand om sagens omkostninger. Hver part skal derfor pålægges at betale deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) Den afgørelse, som Kommissionen traf på sit 1678. møde den 10. november 2004, og hvorefter eksterne offentliggørelser i *Den Europæiske Unions*

Tidende **af meddelelser om ledige stillinger som seniormanager skal foretages på tysk, engelsk og fransk i en periode, der i princippet skal vare til den 1. januar 2007, annulleres.**

2) **Meddelelse KOM/2005/335 om den ledige stilling som generaldirektør (lønklasse A*15-16) for Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), der blev offentliggjort af Kommissionen den 9. februar 2005 (EUT C 34 A, s. 3), annulleres.**

3) **Hver part bærer sine egne omkostninger.**

Vilaras Prek Ciucă

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. november 2008.

Underskrifter

Indhold

Relevante retsforskrifter . . . II - 3213

Tvistens baggrund . . . II - 3222

Retsforhandlinger og parternes påstande . . . II - 3224

Retlige bemærkninger . . . II - 3227

Formaliteten . . . II - 3227

Medlemsstaternes ret til at indbringe søgsmål i henhold til artikel 230 EF til prøvelse af retsakter udstedt af institutionerne vedrørende disses forhold til deres tjenestemænd og øvrige ansatte . . . II - 3228

— Parternes argumenter . . . II - 3228

— Rettens bemærkninger . . . II - 3229

Kvalificeringen af afgørelsen og meddelelsen om den ledige stilling som anfægtelige retsakter som omhandlet i artikel 230, stk. 1, EF . . . II - 3231

— Parternes argumenter . . . II - 3231

— Rettens bemærkninger . . . II - 3234

Fristen for at indbringe søgsmål til prøvelse af afgørelsen . . . II - 3239

— Parternes argumenter . . . II - 3239

— Rettens bemærkninger . . . II - 3241

Realiteten . . . II - 3246

Parternes argumenter . . . II - 3246

Rettens bemærkninger . . . II - 3256

Sagens omkostninger . . . II - 3266